A. ROGOZ și C. GHENEA

URANIU

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

EDITATĂ DE REVISTA „ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ"

8

1956

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ:

Nr. 1-2 — METEORITUL DE AUR (partea I și a II-a)
de Octavian SAVA

Nr. 3 — A 12-a VARIANTĂ
de Leonid PETRESCU

Nr. 4 — MAREA EXPERIENȚĂ
de M. NAUMESCU
și
PROXIMA CENTAURI
de M. BRATEȘ

Nr. 5 — INIMĂ DE CIUTĂ
de A. ROGOZ și C. GHENEA
și
O ÎNTÎMPLARE OBIȘNUITĂ
de P. STĂNESCU

Nr. 6-7 — INDIENII (partea I și a II-a)
de Vitalii TRENEV

Nr. 8 — URANIU (I)
de A. ROGOZ și C. GHENEA

U R A N I U

de A. ROGOZ şi C. GHENEA

PROLOG

Karl Wassa renunţă la escaladarea Everestului. Magie şi moarte. Un dinosaur face concurenţă monstrului de la Lach-Ness. Nimeni nu îndrăzneşte să mai facă un pas.

Cartea rajahilor din Caşmir „Radjataranzina" apăruse pentru prima oară în limba franceză de-abia în 1846 cu texte paralele. Departe de a fi un tom de istorie, aşa precum o arăta titlul, cuprindea mai ales legende populare şi în mare parte chiar texte de ritual. Manuscrisul original, scris de Guliam Kalhana, era păstrat însă cu sfinţenie în castelul maharajalei din Srinagar şi nu fusese văzut decît de cîţiva europeni norocoşi.

Regele Mohamed Kiamil dădu totuşi poruncă în memorabila zi de 11 iulie 1929 să fie adus şi arătat profesorului atomist german Karl Wassa sau Wassa-sahib — cum i se spunea la curtea monarhului. Profesorul întreprinsese o călătorie prin nordul peninsulei, numită şi cunoscută în general sub denumirea de India. Mobilul care a determinat neaşteptata generozitate a regelui Kiamil a fost poate simpatia pe care a simţit-o pentru jovialul său interlocutor, care de fapt i se părea un om cu totul inofensiv, cu capul în nori sau chiar mai sus de norii care plutesc veşnic deasupra Himalaiei. Motivul principal era însă faptul că Wassa-sahib era unul dintre puţinii europeni care vorbea la perfecţie vechea şi parfumata limbă a Caşmirului.

Karl Wassa era un bărbat rubicond, cu obrajii roşii, în toată puterea vîrstei sale de aproape 60 de ani. În aparenţă, aducea fie cu Paganel, eroul lui Jules Verne, fie cu un mister Pickwick plecat neapărat după noi şi noi descoperiri senzaţionale. Totuşi profesorul era un cercetător tenace, un om curajos, oricînd gata chiar să se sacrifice de dragul ştiinţei, de dragul muncii sale. Dacă am continua comparaţia, l-am putea asemui cu căpitanul Hull sau cu veşnicii lupi de mare Bildad şi Pelleg *, vînătorii balenei albe.

La ordinul maharajalei, cartea scumpă fu adusă de patru mari demnitari, în sunetele unei orchestre ascunsă după draperii. Legat în scoarţe scumpe, bătute în pietre preţioase, volumul era păstrat într-un chivot aurit, pe care singur rajahul îl putea deschide.

Bun cunoscător al ritualurilor orientale, Wassa-sahib stătea la o distanţă respectuoasă, aşteptînd îndeplinirea sacramentalei proce-

* Bildad şi Pelleg, celebri vînători de balene, pomeniţi în romanul lui Hermann Melville „Mobby Dick".

duri. In sfirşit, după citeva clipe, volumul se afla deschis în fața lui. Ca un adevărat cercetător, Wassa scoase din servieta, de care nu se despărțea niciodată, ediția franceză a celebrei cărți.

— Wassa-sahib, să-ți spun eu! se auzi glasul lui Ismael Khan, unul dintre sfetnicii rajahului. Lipsesc multe capitole. Tatăl meu a fost unul dintre traducători. Ai citit cumva cartea?

— Din scoarță în scoarță, mărite sahib.

— Atunci să-ți arăt, cu permisiunea Măriei-Sale rajahul, capitolul cu privire la muntele prea înțeleptului Djalanta. Acest capitol n-a fost tradus pentru că poporul nostru își păzește locurile sfinte de profanarea străinilor hrăpăreți. Citiți!

Aproape cu venerație, Ismael Khan răsfoi citeva pagini și apoi lăsă volumul deschis în dreptul unui capitol al cărui titlu era încadrat cu miniaturi florale făcute cu purpură și aur. Grija deosebită cu care erau desenate literele capitale arăta că rîndurile care urmau erau scrise în parfumatul și minunatul stil Divanli.

„...Şi încintat peste măsură de nurii hurilor și după ce djinii cei fără de prihană îi dăruiseră minunate daruri, sfintul Djalanta se apropie de lanțul de nestemate al norilor și grăi una dintre minunatele sale pilde, iar muzicile cerești prinseră a cînta.

Şi trecu prea-fericitul peste înaltul norilor, pentru a păși înăuntrul schivniciei sale. Dar iată că un balaur îi apăru întru întîmpinare, gata era să-l înghită. Ridică mîna prea-sfintul, iar balaurul de sîrg se împietri și în vecii vecilor în gura peșterii rămase paznic sfîntului și pildă pentru cei răi.

Întuneric era în peșteră, dar cînd păși Djalanta prea-sfîntul, deodată de pe un stîlp făurit din piatră țîșni o lumină dulce și odihnitoare".

Wassa își ridică ochii de pe manuscris. Ultimele rînduri îi dădură o neliniște pe care orice cercetător o simte în clipa cînd își dă seama că a găsit cheia unei probleme îndelung studiate.

— Spune-mi, te rog, Ismael Khan, dumneata ai fost în peșteră?

— Nu, niciodată! Astea-s legende! răspunse curteanul zîmbind. Nu există. În schimb, îți voi da cea mai bună călăuză, care-ți va arăta lucruri mai interesante.

Wassa era încurcat. Nu-și dădea seama dacă se află în fața unui refuz sau dacă Ismael Khan nu spusese decît purul adevăr.

— Nu, nici nu mă gîndesc deocamdată, spuse savantul. De altfel, de aici voi călători pe malurile marilor rîuri, pentru ca peste două luni să pot fi la poalele Everestului. Vreau să urc Everestul. Vă mulțumesc!

Wassa făcu o plecăciune adîncă și ceru permisiunea de a se retrage.

Pe fețele tuturora trecu un zîmbet de destindere. Rajahul îl îngădui să-i sărute mîna, iar un grup de nobili îl conduseră în camera destinată lui.

Rămas singur, primul lucru pe care-l făcu fu să-și noteze textul citit cu citeva minute mai înainte. Wassa știa că nu întotdeauna fenomenele de fosforescență se datoresc exclusiv fosforului. Uneori, ele indică existența unor elemente radioactive. Aci însă, radiațiile luminoase sînt cu mult mai reduse decît acelea ale fosforului. Legenda vorbea clar despre un astfel de fenomen. Ismael Khan i-l con-

firmase. Dintr-un motiv sau altul nu i se permitea accesul în locul cu pricina. Dacă ar mitui un dregător? Lucrul ar fi simplu, dar în mod practic, el, Wassa, nu era capabil de aşa ceva. Totuşi va încerca să obţină îngăduinţa regelui.

În timpul în care profesorul Wassa era frămîntat de dorinţa de a cunoaşte îndeaproape misterioasa peşteră a lui Djaianta, în altă încăpere a palatului, Ismael Khan discuta cu unul dintre asistenţii lui Wassa, pe nume Günther Kriegsfeld, care venise în Caşmir doar pentru două zile.

— Ce părere aveţi, mister Kriegsfeld? Profesorul nu e cumva un agent al lui I. G. Farben?

Interlocutorul său hohoti de rîs.

— Cine, moşul? Fii serios, sir! Înţeleg să mă bănuieşti pe mine, dar pe el? E un naiv bătrîn...

— Totuşi, Günther-sahib, cred că notele sale nu sînt lipsite de interes. Poate veţi avea cîndva nevoie de ele, făcu Ismael Khan.

— Da!... nu-i rău! Nu ţi-ar strica să mi le dai. Muzeul nostru îţi va rămîne recunoscător

— Aş prefera să-mi traduceţi această recunoştinţă în dolari...

— *Bruderschaft!* strigă Kriegsfeld ridicînd paharul. Instituţia noastră satisface toate dorinţele colaboratorilor ei...

Cei doi bărbaţi îşi sorbiră băuturile reci şi înmiresmate fără a mai redeschide discuţia.

*
* *

„O seară la tropice"! Aceste cuvinte au reprezentat titlul multor cîntece languroase şi numele multor parfumuri dulcege. Totuşi farmecul tulburător al unei asemenea seri îl putea îmbia la reverie şi pe un om al ştiinţei exacte cum era bătrînul Karl Wassa.

Întins pe un jilţ lîngă balustrada de marmură albă a marii terase a palatului, Wassa privea îngîndurat stelele.

„Ce angstromatică* gînganie este omul, aflat pe ţărmul oceanului galactic! Şi totuşi gîngania asta poate ce-i cu neputinţă şi vede ce nu poate fi văzut. Cu telescopul de 5 m putem vedea acum pînă la depărtări de două miliarde de ani-lumină, iar imaginea astrală, pe care nici măcar fotografiile luate cu acest gigantic instrument nu ne-o dau, o putem cerceta cu plăci speciale, sensibile la radiaţiile ultraviolete"...

Gîndurile omului de ştiinţă fură întrerupte de o tuse discretă. În spatele lui se oprise Kriegsfeld, cu o servietă la subţioară.

— Ce e, Günther?

— Domnule profesor, v-aş ruga să-mi permiteţi să plec. Nu pot suporta clima...

— Nu vrei să urcăm pe Himalaia?

— Nu, n-aş putea... şi pe urmă... să vă spun sincer, mi-e teamă că mă voi căsători. De aceea ar trebui să mă întorc în Germania cît mai curînd posibil.

— Aa? Iar te însori! Wassa începu să rîdă cu poftă. Cred că — stai să-mi amintesc precis — eşti la a optsprezecea logodnică pe anul acesta. Mă gîndesc însă care l-a lăsat pe celălalt. Hai?

---

* *Angstromatic* — de la angström, măsură de lungime egală cu 10^{-7} mm, adică a zecea milioana parte dintr-un milimetru.

— In fine, au fost motive suficient de puternice. De data aceasta, însă, e vorba de ceva serios. Vă asigur.

— Bine, treaba ta... dar să nu uit Cum ajungi la Berlin, trimite-mi te rog niște calete așa cum îmi plac mie.

— Pe alea pe care le-ați terminat, nu mi le dați să le duc acasă ?

— Nu... de ce să te cari cu lucruri inutile ? Și, zi ! Pleci ? Voiam să te iau cu mine. Știi, m-am răzgîndit. Deocamdată nu mai urc Everestul Voi face aci în Cașmir unele prospecțiuni. Vorbesc eu mîine cu rajahul. In orice caz, îmi pare rău că mă părăsești.

*

* *

După două zile de la această discuție, trei caravane părăseau Srinagarul pe trei căi diferite. Două porneau spre munți, iar a treia spre Karaci. Una avea în mijlocul ei pe profesorul Karl Wassa, care se ținea în șa ca un vrednic maestru de echitație, alta era compusă numai din indigeni, iar a treia, condusă de Kriegsfeld, transporta pe spatele cămilelor nenumărate obiecte de artă destinate muzeului din Berlin, dacă ar fi să ne luăm după actele respectivei caravane.

Wassa călărea în fruntea unui convoi de aproape o sută de cai. Impreună cu el călărea un bătrîn derviș, căruia palatul îi dăduse misiunea de călăuză.

Exploratorul nostru era încă foarte mirat de faptul că obținuse autorizația călătoriei aproape fără nici un fel de rezerve. Din acest motiv (pentru că știa din experiență că ori de cîte ori vizirii nu cereau bani sau alte daruri pentru astfel de expediții, era ceva suspect) își ținea pregătit revolverul.

In urma lui, venea o escortă de douăzeci de soldați bărboși, îmbrăcați ca oștenii basmelor, cu săbii, iatagane, flinte, revolvere și încă o serie de astfel de „unelte". Grupa soldaților de escortă era împărțită în două. Un pluton care venea în urma exploratorului, iar altul ca avangardă, în urma catîrilor de povară.

Totul a mers bine pînă cînd s-a ajuns la poalele muntelui Djalanta Devy.

— Sahib, de aci trebuie să descălecăm, anunță rituos Kassim Ali, dervișul. Animalele nu pot urca muntele nostru sacru.

— Dar cele sălbatice ?

— Pe cele sălbatice le omorîm sau le gonim cu cîntec de tobe.

Intr-adevăr, din mijlocul rajailor, adică al hamalilor, ieșiră patru flăcăi, care prinseră a bate imediat în tobele din piele de maimuță agățate de gîtul lor. In sunetul lugubru al tobelor, porniră ca o adevărată procesiune să escaladeze muntele.

La o distanță apreciabilă de cei patru darabangii, veneau doi vînători, iar în urma lor, cu mîinile la spate, însoțit de Kassim Ali, pășea Wassa-sahib.

Pămîntul era acoperit de o junglă deasă ca peria, întretăiată de mii de cărărui cunoscute numai de localnici. Din cînd în cînd, prin apropierea exploratorilor răsunau sunete curioase — necunoscute urechilor unui european, dar familiare indigenilor. Roiuri dense de țînțari și musculițe îi năpădeau și trebuiau duse adevărate lupte cu aceste bestii, care nu se tem nici de tobe, nici de arme de foc sau arme albe.

Imediat, după al doilea val de țînțari, Wassa opri înaintarea caravanei. Tacticos, sub privirile mirate ale însoțitorilor, scotoci în-

tr-un sac dus de un raja şi scoase de acolo un borcan cu pastile de chinină şi plasmochin pe care le împărţi tuturora. Urmări liniştit ca fiecare să-şi înghită raţia şi abia după aceasta porniră iar la drum.

Prima tabără o stabiliră pe un mic platou destul de înalt. Corturile erau protejate de focuri. Toboşarii fură schimbaţi cu alţii, aşa că Wassa se văzu silit să adoarmă sub impresia acestei muzici puţin obişnuite pentru un cîntec de leagăn.

Deodată răsună un răcnet. Ca apucat de iele, unul dintre soldaţi fugea în jurul unui foc. Wassa sări din somn, îşi luă arma şi, zăpăcit, se opri în mijlocul taberei.

— Ce-i, ce s-a întîmplat?

— Nu-i nimic, sahib, îl linişti Kassim Ali. Au venit lipitorile. Hai, aduceţi sare! se adresă el unui om din apropiere.

Nenorocitul era acoperit de nişte vietăţi negre din specia hirudineelor, deci foarte asemănătoare lipitorilor de bălţi. Wassa voi să le taie cu cuţitul, dar călăuza îl opri net. Luă un pumn de sare, îl amestecă cu apă şi apoi turnă saramura peste viermii care căzură imediat.

— Dacă le tai, capetele lor se desprind greu, iar sîngele curge de nu-l mai poţi opri. Aşa însă nu rămîne decît o tăietură îngustă ca de pumnal.

Lipitorile acestea terestre, specifice celor două versante ale Himalaiei, străbat mile întregi în roiuri ca să atace oamenii sau animalele. Singurul lucru care le face să devină inofensive este saramura.

Toată tabăra înarmată cu saramură pornise la vînătoare de lipitori, vînătoare puţin primejdioasă şi care din fericire nu dură prea multă vreme.

A doua zi, în zori, Wassa fu anunţat că de fapt se aflau pe teritoriul sudic al Tibetului.

Ascensiunea continuă liniştit şi fără peripeţii deosebite. Tot ceea ce se petrecea nu avea darul nici să uimească, nici să pună în încurcătură pe încercatul explorator. O singură dată Wassa fu nevoit să intervină. În zare se ivise o ceată de călăreţi îmbrăcaţi în blănuri de lup. Erau desigur tibetani. Se opriră la o distanţă apreciabilă, răsunară cîteva pocnete de puşcă, apoi îşi struniră căluţii şi făcură stînga-mprejur. Oamenii din escorta profesorului erau gata să treacă la urmărirea aşa-zişilor atacanţi. Pacea fu însă stabilită datorită energiei lui Wassa.

De la un anumit punct, în care drumul trebuia să urce coasta abruptă a muntelui, expediţia se împărţi în două. Caii şi cele mai multe dintre bagaje trebuiră să rămînă jos la o tabără fixă, iar restul de bagaje, format din alimente şi îmbrăcăminte duse pe spatele rajailor, îl însoţeau pe profesor spre peştera misterioasă a lui Djaianta Devy. Intraseră în zona zăpezilor veşnice. Toată lumea purta ochelari, profesorul — din aceia cu lentile de sticlă, iar indigenii bucăţi de piele sau de lemn cu o găurică la mijloc. Aerul care devenea din ce în ce mai rece şi mai rarefiat îi făcea pe cei mai mulţi să se simtă rău. Curînd unii îşi pierdură simţirile, începură să aiureze, ba chiar un indian gurkha fu apucat de un adevărat amok. Numai Kassim Ali înainta netulburat prin zăpada scînteietoare.

Mai aveau de urcat aproape 1.000 m, cînd în preajma expediţiei apăru un grup de şase bărbaţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, care se rugară de ei să-i ia pînă la peşteră.

Wassa, după ce-şi aşeză tabăra pe un mic platou, se interesă de noii veniţi şi-i chemă în cortul său.

— Sîntem pelerini şi mergem să ne închinăm sfîntului, îl asigură cu seriozitate în glas conducătorul celor şase, un bărbat vînjos, căruia părea că nu-i pasă de nimic: nici de frig, nici de greutatea urcuşului.

— Caşmireni? întrebă Wassa încruntîndu-se deodată.

— Da, sahib.

— Şi adepţi ai lui Djaianta Devy?

— Desigur.

— Nu-i adevărat, răspunse cu asprime profesorul. Dacă ar fi aşa, n-aţi purta turbanul înfăşurat ca mahomedanii. Pe urmă văd că ai un „lakhdam" la tine: dacă e adevărat ce spui, de ce-ţi trebuie lopăţica Thugilor. Să plecaţi imediat de aci.

Spunînd acestea, îi smulse de la brîu o lopăţică de fier cu mîner ghintuit şi cu intarsii * de aur.

— Dar, sahib... vă înşelaţi... se cunoaşte că sînteţi străin.

— Kassim Ali!

Călăuza intră în cort de cum se auzi strigată şi, în urma lui, apărură doi *ascaryi* — soldaţi din escortă.

— Ii cunoşti, Kassim Ali-ata?

— Nu... S-au luat după noi...

— Uită-te bine la el, zise Wassa pipăindu-şi nervos pistolul. Din ce sectă face parte.

După o clipă caşmireanul se îngălbeni de spaimă şi începu să tremure. In faţa lui se afla lopăţica.

— „Lakhdam" — lopăţica Thugilor! murmură el.

Toţi locuitorii din nordul Indiei cunosc secta Thugilor, care se năimesc ca să ucidă, iar lopăţica de argint, denumită „lakhdam", folosită la îngroparea victimelor, este de asemenea bine cunoscută. Thugii au fost zugrăviţi de mulţi scriitori drept nişte eroi romantici, dar în realitate nu sînt decît nişte ucigaşi şi tîlhari de drumul mare.

Incidentul odată lămurit prin izgonirea banditilor, profesorul îşi luă o serie de precauţii la care nici nu se gîndise pînă atunci. Caietele cu însemnări şi le îndesă în rucsacul pe care-l goli de alte lucruri.

In cea de a doua zi, mai urcară aproape 500 m pe stînca alunecoasă şi acoperită cu zăpadă subţire şi mincinoasă. Niciodată nu se putea şti ce ascunde sub ea. Ziua era senină şi soarele dogorea. Mergeau într-un convoi neîntrerupt fără să întîlnească nici ţipenie de om. O singură dată, o panteră mare cît un dulău ciobănesc se apropie de ei, dar un glonte bine ţintit o înţepeni pe vecie.

Pe cînd se apropia amurgul, Kassim Ali se opri din marş şi-i arătă profesorului o stîncă ascuţită care parcă atîrna deasupra lor. Forma stîncii era deosebit de curioasă. Părea un cioc de pasăre din care ieşeau doi colţi monstruoşi.

— Capul Dragonului, sahib! anunţă călăuza. Aici n-am adus încă pe nimeni şi nici nu trebuia să ajungem. Dacă n-ar fi fost Thugii, nu veneam la peştera balaurului şi vă rog să nu vorbiţi nimănui de ea.

Wassa privi în sus, spre punctul arătat de caşmirean. După cîţiva paşi, zări în faţă o deschizătură în zidul de piatră al muntelui. Era

---

* *Intarsii* — încrustaţii.

gura Peşterii Dragonului, iar ciudata stîncă se numea Capul Dragonului.

Deschizătura peşterii era relativ mică. In schimb, chiar de la intrare, după numai cîţiva paşi, bolta se ridica măreaţă ca a unei cupole de catedrală. O impodobeau stalactite şi stalagmite de calciu străveziu cu forme bizare de coloane, de animale nemaicunoscute şi de flori. Fundul indepărtat se pierdea intr-un întuneric de nepătruns. In peşteră era o temperatură constantă. Se apropia de — 10°, ceea ce le dădu impresia de căldură.

Nu ridicară corturi. Insoţit de cinci oameni din escortă, Wassa inaintă spre fundul văgăunii, în timp ce bătrînul Kassim Ali împreună cu ceilalţi aranjau baloturile şi incercau să facă un fel de redută. La mijlocul ei, din bucăţi de tizic injghebară un foc.

La lumina făcliilor, zidurile albe ale peşterii scinteiau feeric. Cristalele de cuarţ păreau aprinse pe dinăuntru cu mii de beculeţe, ca nişte pomi de iarnă, care-şi aşteptau copiii. Deodată profesorul se aplecă şi ridică de jos o bucată de piatră.

— „Ursul cavernelor"! murmură el.

Ţinea in mină un colţ care aparţinuse cindva, în urmă cu multe mii de ani, acestui animal preistoric. De jur împrejur se aflau sute de resturi de oase fosile. Wassa le cercetă o vreme şi se intoarse gînditor la tabăra proaspăt injghebată.

Cu toţii se strecurară la flacăra plăpîndă a focului: un ceainic fisiia sfătos. Cei mai mulţi dintre oamenii escortei se ghemuiseră pe jos incercind să adoarmă. Deodată se auzi un geamăt prelung. Toţi tresăriră. Geamătul încetă. Se aşternu o clipă de linişte. Kassim Ali se ridică în picioare. Işi stringea în miini carabina, gata să tragă. Zgomotul se repetă, de astă dată parcă şi mai puternic. Călăuza ascultă atentă, ridică arma şi slobozi un glonte spre fundul peşterii, dar, spre mirarea tuturora, in locul bubuitului se auzi un zgomot slab ca o trosnitură. Părea că un uriaş perete de vată absorbise bubuitura aşteptată.

Indigenii se trintiră cu toţii la pămint, numai Wassa, deşi zăpăcit, rămăsese in picioare alături de bătrin.

— Uite, sahib, acolo! mina tremurătoare a bătrînului se îndreptă spre un punct pierdut in beznă. Privirea atomistului se întoarse spre direcţia arătată. Un punct luminos se vedea din ce in ce mai clar. Scinteierea albăstruie cu reflexe violete creştea tot mai mult.

Wassa făcu citiva paşi spre sursa luminoasă, dar de data aceasta un răget înfricoşător umplu peştera şi o pală de vînt stinse focul. Urletul se amplifica atit de tare incit stalactitele din apropiere vibrau. Profesorul inşfăcă o făclie, o aprinse cu greu şi singur, cu revolverul in mină, porni in goană spre fundul peşterii, unde se zărea misterioasa lumină. După vreo cincizeci de paşi se opri. Nu se mai auzea nimic. Privi îndărăt. Insoţitorii săi rămăseseră cu feţele la pămînt.

— Kassim Ali!

Wassa il strigă pe ghid, dar acesta continuă să stea inţepenit pe locul pe care-l lăsase.

— Kassim Ali!

De data aceasta, profesorul răcnise din toate puterile, dar fără nici un rezultat.

Wassa se inapoie în fugă la tabără. Cind se află insă la vreo 15 m, răgetul îi răsună din nou in urechi.

— Kassim Ali, mai departe nu se aude nimic, spuse Wassa.

— Mai departe nu mergem, sahib, răspunse bătrinul. Ard ochii balaurului și fiara-i setoasă de singe.

Ca la o comandă, răcnetul se curmă dintr-o dată. Lumina, in schimb, se menținea la fel de vie. Oamenii mai rămaseră citeva clipe prosternați, apoi se ridicară palizi la față, cu figurile răvășite de groază.

— Aci e Ardenyi Dzu! spuse unul dintre ei. Aci e gura iadului. Cel care vorbise era un tibetan mărunt cu pomeții teșiți. De aici ies diavolii ziua, iar noaptea se intorc. Mai departe e sălașul lor. Aici e gura iadului... Ardenyi Dzu...

— Așteptați puțin!

Wassa se calmase. Prima spaimă ii trecuse. Trebuia să exploreze peștera. Avea in față un fenomen acustic pe care trebuia să-l dezlege.

— Cine are curajul să meargă cu mine incă o sută de pași?

Tremurind, se ridicară cițiva. Erau trei flăcăi voinici.

— Bine. Voi veniți cu mine, iar cind vom ajunge unde vreau eu, tu, Kassim Ali, să tragi un foc de carabină. Bine?

— Da, da, ingăimă călăuza.

După citeva minute, grupul se afla pe locul dorit de Wassa, și profesorul ii făcu semn bătrinului să tragă. Chiar in același moment, călăuza apăsă pe trăgaci. Atit Wassa cit și ceilalți trei fură nevoiți să-și astupe urechile. Bubuitura ii asurzise. Cei trei fugiră inapoi in tabără. Wassa venea liniștit și chiar vesel pe urma lor.

— Aici, unde ați tras, s-a auzit bubuitura?

— Nu, sahib, răspunse tibetanul.

— Nouă ne-a spart urechile, adause repede unul dintre cei trei.

— Vedeți, nu rage nici un balaur. Totul se aude așa numai din pricină că peștera are o anumită formă și că e deosebit de adincă. Cum să vă spun ca să mă-nțelegeți?

— Ba e plină de diavoli, se auzi bombănitul tibetanului. Nu-i vedeți ochii? Sigur că era să vă spargă urechile dacă ați trecut dincolo de granița lui.

— Bine, dacă nu credeți, vă voi face să auziți din nou mugetul balaurului.

Mulți zimbiră neincrezători, iar alții ii aruncară priviri ciudate. Totuși exploratorul se indreptă hotărit spre fundul peșterii. Intr-o mină ducea o torță care acum ardea nestingherită, iar in cealaltă revolverul incărcat. Pășea nervos cu pași mari apăsați. Trecuse de mult limita celor o sută de pași făcuți mai inainte. Se opri in loc, privi spre franjurile delicate care coborau ca niște cortine din tavanul inalt parcă lipite acolo milimetric. Deodată percepu niște murmure neclare. Mai făcu un pas și, de data aceasta, auzi fără să vrea o discuție vorbită in șoaptă.

— Ismael Khan ne-a spus să-i luăm cărțile. Acolo ține toate vrăjile lumii!

— Le are cu el...

— Eu spun că trebuia să le luăm de mult. Acum vezi-l cum intră in gitlejul Dragonului. Eu unul nu le-ating nici pentru tot aurul lumii... Nu mă duc mai incolo...

Aici discuția se curmă.

„Secretul sălii Alhambra din Grenada" ii fulgeră prin minte lui Wassa. Este știut că in marele palat, construit de mauri in Gre-

nada, era o sală denumită „sala secretelor", unde din anumite locuri nu se puteau auzi absolut nici un zgomot stîrnit în restul sălii. În schimb, existau şi alte locuri, la distanţă mare unul de celălalt, unde, dacă stăteau două persoane, se puteau înţelege în şoaptă, fără ca oamenii din jur să poată măcar şti că vorbesc. Aceste fenomene ciudate se datoresc exclusiv reflecţiei undelor sonore.

Atomistul nostru, ştiind aceasta, nu se mişcă de la locul din care ascultase neaşteptatul dialog, ci şopti la rîndul său în limba caşmireană.

— Dragonul a murit. Puteţi să mergeţi după străin. Terminîndu-şi fraza, se întoarse şi privi spre tabără. Spre mirarea şi satisfacţia lui, văzu că fusese auzit, căci cei doi se ridicară deodată şi-şi aprinseră cîte o făclie. Nu trecu mult, şi ei se aflau lîngă profesor.

— Sahib, ne-a trecut spaima! Acum te credem că nu e nici o primejdie. Ai nevoie de noi? Te ajutăm.

— Nu, vă puteţi întoarce. Eu am să trag un foc, iar voi să-mi spuneţi ce-aţi auzit. Bine?

Cei doi se priviră cu înţeles. Fără să-i mai aştepte, Wassa trase cîteva focuri. Efectul se văzu imediat. Sunetul se amplificase aşa cum bănuise profesorul, căci toţi membrii escortei sale îşi astupau cu palmele urechile.

Era tîrziu. Wassa se înapoie mulţumit în tabără. Toţi îl aşteptau nerăbdători.

— Kassim Ali!

— Da, sahib.

— Îi vezi pe neruşinaţii ăştia? Wassa arătă spre cei doi. Au vrut să mă omoare!

— Noi? Făcură cei doi.

— Da, voi, răspunse atomistul şi le repetă dialogul.

Toţi erau uluiţi. De unde ştia străinul ce se vorbise acolo? Desigur că povestea cu vrăjile era adevărată. Numai un fakir priceput era în stare să aibă o asemenea putere. De aceea îşi ducea „cărţile" cu sine şi nu se despărţea nici în somn de ele. Îl priveau cu teamă — ba chiar unii dintre ei se îndepărtară de profesor înspăimîntaţi. Wassa îşi dădu seama că oamenii puşi să-l omoare îl considerau o fiinţă supranaturală şi că de-acum înainte nu-l vor mai ataca.

*
*   *

Dimineaţa se lămurea dintre beznele nopţii. Cerul se făcu de un albastru clar, aşa cum numai la o înălţime de 4.000 m se poate vedea. Dedesubt, spre poalele muntelui, se zăreau norii ca nişte plăpumi grele de bumbac cenuşiu. Focurile sărace încălzeau neîndestulător pe cei din preajma lor. Gerul dimineţii era deosebit de aspru. Aproape că nu se mai puteau urni din loc. Totuşi, după o cană de ceai fierbinte, în care a fost pusă o cantitate suficientă de unt şi făină de orez, se simţiră încălziţi şi întăriţi.

Wassa, urmat de Kassim Ali şi de încă vreo cîţiva oameni, porni spre fundul peşterii, unde luminiţa se zărea din ce în ce mai palidă.

Mergeau în fir indian. Fiecare, în mînă cu o ramură de brad aprinsă, înainta spre bănuitul fund călcînd pe o pojghiţă subţire de gheaţă lunecoasă şi clară ca şi cristalul. La o depărtare de aproape 600 m de locul taberei, se opriră. În faţă se afla un şanţ adînc trans-

versal, pe fundul căruia se zărea un ghețar. Dincolo de ghețar, peștera continua adîncindu-se fără sfîrșit în măruntaiele muntelui.

Cu multă greutate trecură, pe lîngă pereții peșterii, peste ghețar. Pătrundeau tot mai departe, printre stalactite și stalagmite, în necunoscutul întunecat. Lumina aproape că nu se mai zărea. Ca și în seara din ajun se auzi și acum geamătul, dar mult mai slab. Cîțiva oameni șovăiră, și Kassim Ali, care-și pierduse cumpătul, o rupse la fugă înapoi.

Deodată, în aer se zbătu un strigăt deznădăjduit, și cel care fugise dispăru din unghiul vederii lor, de parcă-l înghițise pămîntul. Pe locul unde călăuza fusese văzută ultima oară se afla acum o gaură oarbă.

— L-a înghițit Dragonul!

Wassa se întoarse spre cel care vorbise. În același moment, lumina torței pe care o ținea în mînă trecu peste groapă și însuși fizicianul făcu involuntar un pas înapoi. În fundul gropii, zărise ceva îngrozitor. Imaginea unui animal gigantic străfulgeră din adîncuri. Enigma acestei viziuni însă nu-i era dat lui Wassa s-o dezlege. Deabia după mulți ani de zile, alți oameni aveau să treacă din nou pe acolo și vor smulge zăbranicul acestui mister.

Wassa se apropie din nou. Vedenia reapăru tot pentru o clipă, pentru ca apoi să dispară din nou.

— Dragonul!

— Diavolul!

Țipetele oamenilor din escortă îl zăpăciră pe Wassa și, luîndu-se după ei, străbătu aproape în fugă cărăruia de lîngă perete. Nici nu și-a dat seama cînd a ajuns în tabără.

— Pe Kassim l-a înghițit balaurul!

— Să fugim de aci!

— Murim dacă mai rămînem.

Ca să mărească zăpăceala, răgetul se făcu iarăși auzit, iar vîntul, care stinsese mai înainte focul, răbufnind din nou, începu a clătina cu putere flăcările. În adîncul peșterii, tainica luminiță prinse iar viață.

Toate stăruințele lui Wassa rămaseră zadarnice. Oamenii erau atît de înspăimîntați încît savantul fu nevoit să ridice imediat tabăra și să plece.

Seara, la lumina focului, în tabăra de la poalele muntelui, Wassa își însemna în caiet următoarele:

„Am avut impresia că în fundul gropii a apărut pe neașteptate un dinosaur. Animalul părea viu. Se mișca? Nu pot ști. Oamenii au refuzat să mă urmeze. Va fi necesar să mă întorc. Păcat că n-a mers cu mine și Kriegsfeld. E un băiat curajos.

Totuși cred că, după cum în peșteră se petrec fenomene acustice asemănătoare «urechii lui Denys» cauzate de reflectarea undelor sonore, tot astfel și imaginea dinosaurului trebuie să fi fost cauzată de o iluzie optică. Se mai poate ca pe peretele grotei de dedesubt să fi rămas imprimată forma animalului, care privită din unghiuri diferite să dea impresia mișcării. La Loch Ness cred că s-a petrecut ceva asemănător.*

Sursa radioactivă (care sînt sigur că există) n-am putut s-o determin. Tot ceea ce pot face acum este o hartă. A doua oară

---

* *Denys* — tiran al Siracusei.

cînd mă voi întoarce nu voi mai veni singur, ci însoţit de cîţiva asistenţi. Aici trebuie să fie întreprinsă o expediţie specială, formată din mai mulţi specialişti. Un atomist nu poate determina cu precizie cele ce se petrec în această peşteră misterioasă.

Rămîne ca aceia care vor veni după mine să lămurească dacă am sau nu dreptate.

Pe de altă parte, am avut impresia unor desene rupestre, asemănătoare acelora de la Altamira, dar ceva mai stîngace. Cui au aparţinut oare? Ramapithecul era un biet antropoid, care n-ar fi fost în stare să le facă. O fi oare fabulosul om al zăpezii? Îmi pare rău că, tîrît de frica generală, n-am cercetat mai atent fosilele aflate la suprafaţă".

Din păcate, caietul cuprinzînd aceste fugare însemnări avea să se piardă nu mult după întoarcerea în Europa a profesorului, care, furat de alte preocupări, nu va mai consemna în nici o lucrare alte amănunte privitoare la aventurile lui din Caşmir. E drept că un reporter zelos din Delhi, luîndu-i la întoarcere un interviu, a aflat despre această întîmplare pe care a avut grijă s-o transforme într-o poveste fantasmagorică.

Cît despre locul precis al Peşterii Dragonului, Münchausen-ul nostru n-a putut da nici un fel de relaţii, întrucît însuşi savantul nu ştia nimic. La întoarcere, o furtună l-a făcut să rătăcească cîteva zile pe un drum atît de întortochiat, încît foarte greu l-ar mai fi putut reconstitui. Or, aceasta nu i-a mai fost dat lui Wassa s-o facă.

*
* *

După aproape o lună de la cele relatate mai sus, Kriegsfeld citea într-o gazetă apărută la Delhi un reportaj cu următoarele titluri :

„Întoarcerea la erele preistorice" ; „Într-o peşteră radioactivă aflată la 4.000 m deasupra nivelului mării trăieşte un dinosaur" ; „Un indian a fost înghiţit de monstru".

Reportajul descria cu lux de amănunte dispariţia omului, precum şi toate fenomenele acustice care s-au petrecut în peşteră chiar în prezenţa exploratorului. În concluzie, se spunea că „totul era cauzat numai de faptul că un necredincios îndrăznise să pătrundă în peşteră".

Nemulţumit, Kriegsfeld mototoli gazeta şi în aceeaşi zi îi trimise lui Ismael Khan o lungă scrisoare. În răspunsul, care nu întîrzià prea multă vreme, ministrul caşmirean scria că e de-a dreptul uluit de acest articol, că pesemne Wassa şi-a bătut joc de reporter şi încheia exprimîndu-şi regretul că n-a fost în stare să pună mîna pe caietele profesorului.

— Să fie al dracului şi afurisit! mormăi Kriegsfeld. Poftim de alege adevărul din toată bazaconia bătrînului ăla ramolit! Acum ar trebui să mă întorc eu în Caşmir, s-o iau de la alfa şi omega. Colac peste pupăză, nici mameluòul ăla de Ismael Khan habar n-are de nimic!

Kriegsfeld se plimba cu paşi mari prin cameră. O idee însă îi surise: „Mă zbat degeaba, îşi zise el. Nu se întoarce în Europa Wassa? Dacă s-a dus la dracu-n praznic pentru uraniu, s-a dus şi desigur că a dibuit ceva moşul! Datele le-oi găsi în caietele lui". Scrişnì din dinţi: „Pînă la urmă, se întoarce el, aşa că tot o să pun eu mîna pe aceste caiete..."

PARTEA ÎNTÎI:

Un Columb înainte de Christofor Columb

Capitolul I

Unde Günther Kriegsfeld e nevoit să întreprindă o călătorie neaşteptată. Cum se poate deveni lama sacrificator. O viaţă plină de ciudăţenii. Interesantele caiete ale profesorului Wassa. De pe o joncă japoneză pe un submarin britanic.

Micul port Yokasuka din apropierea Yokohamei se inveşmintase in haina trandafirie a amurgului. La chei erau ancorate numai şampanuri şi jonci. Nimic nu arăta că Japonia este in plin război, afară de cele două mici tunuri antiaeriene, de pe care husele nu fuseseră scoase aproape de patru luni. Vasele de luptă se arătau arareori — şi numai pentru a trece prin dreptul Yokasukăi. Un remorcher pilot, mereu sub presiune, ducea sau aducea printre cimpurile de mine convoaiele de pescari.

Era aproape opt seara. Locuitorii, in cea mai mare parte pescari sau muncitori la o uzină de aparate electrice din apropiere, după o zi de muncă grea, işi sorbeau liniştiţi filigeana cu ceai sau păhărelul de *saké*. In tavernele portului, citeva gheişe amuzau marinarii beţi. Pe străzi, aproape nici o mişcare. Un vînticel răcoros de decembrie adia dinspre oceanul intins. Un avion biplan de tip Fokke-Wulf bizîia monoton. Nimeni nu-i dădea atenţie. Yokasuka era cuprinsă de toropeală.

Liniştea a fost spartă de clacsonul unui automobil care străbătu în viteză strada principală a oraşelului şi se opri brusc in faţa unei grădini din marginea lui. Coborîră doi oameni, iar maşina plecă mai departe cu aceeaşi viteză cu care venise.

— Intrăm, Günther? întrebă unul dintre ei, un bărbat blond şi bine făcut.

— De ce nu? E o ceainărie excelentă!

— Ştiu, am mai fost pe aci!

— Tu?

— Acum un an... inainte de Pearl Harbour...

In faţa ceainăriei ii intimpină patronul localului cu temenele repetate şi arătîndu-le o faţă zimbitoare ca o lună plină.

— *O hagîmete omeni kahanimaşta dozo iroşicu!...* (Ochii noştri s-au văzut, şi mă inchin in faţa domniilor voastre) se auzi vocea puţin nazală a hangiului. Salutul acesta, care se adresează de obicei numai persoanelor din cele mai nobile clase sociale, dovedea că vizitatorii nu erau doi funcţionari oarecare, ci oaspeţi deosebiţi.

— *Kudami suto!* Ce e nou, Hirose? spuse cel care răspundea la numele de Günther ca un om care cunoştea bine locurile. De altfel aşa şi era căci se afla in acel colţ al Japoniei de aproape nouă ani

Conduşi de hangiu, intrară intr-un chioşc retras, mascat de pini maritimi şi tufe de tamarişti. Intr-o clipă, o gheişe le puse în faţă un ceainic şi o tabla cu prăjituri aromate. Zimbind şi inclinindu-se graţios, fata se retrase pentru a se opri în apropiere. Trebuia să fie gata să indeplinească orice dorinţă a clienţilor.

Din punct de vedere fizic, cei doi se deosebeau foarte mult. Unul dintre ei, Heinrich Kollemann, înalt, cu umerii largi și aspect sanguinar, era tipul specific al germanului din nord, pe cînd celălalt, mic, slab și nervos, Günther Kriegsfeld, părea mai degrabă un sudic decît un membru al nobilei și purei rase ariene.

— Cind ai venit, Heini?

— Ieri, cu avionul... a fost destul de greu! Și rămîn în Nippon pînă la sfîrșitul războiului. Tu cum te simți aci?

— *Ubi bene, ibi patria!* răspunse Kriegsfeld ridicînd din umeri. Conduc uzina, țin cursuri, fac sport și cint la armoniu... In timpul liber mă ocup și de folclor...

— Cind ai timp de așa ceva?

— In concedii... Am strins materiale interesante. Dar, spune-mi, ce te-a adus la mine?

— Dacă n-ai răbdare și vrei să pun punctul pe i de la inceput, ascultă! Cred că știi că ocup un post destul de important in Gestapo. Vin direct din Belgia. La Bruxelles am consumat citeva *„pinn up girls"* (femei ușoare)... Kollossale... Ah, da, uitasem, unde-i gheișa pe care mi-ai promis-o, ma'mselle Seitzu-kuo?

— Seitzu-kuo! Ce-i cu ea?

— Uiți atit de repede?

— Heini ești teribil. Mi-ai adus?

— Bineinteles. Caietele sint la mine.

— Perfect. *Ein Mann, ein Wort.* Cuvîntul lui Günther Kriegsfeld este sfînt. Desearǎ va fi a ta — la o jumătate de orǎ, după ce-mi vei fi dat caietele! Clar?

— Clar! Vei avea caietele lui Karl Wassa, fostul tău profesor. Ţi le-am adus. Ştiu cît le doreai. Astfel că la noapte amîndoi vom poseda ce am dorit!

— Le-ai citit? întrebă Günther cu o încordare bine stăpînită.

— Nu, le-am răsfoit numai. Apă de ploaie! Naiba ştie de ce vei fi avînd tu nevoie de ele. In fond, treaba ta. Acum, in al doilea rînd, Führerul îţi trimite salutări personale şi Crucea de Fier.

Pe faţa lui Günther Kriegsfeld flutură o clipă un zîmbet ironic.

— Apoi, continuă Kollemann, ar mai fi o chestiune. Cum te împaci tu cu Orientul?

— Eu?! Doar ştii bine că am o educaţie serioasă in acest sens. Acum vorbesc chinezeşte la fel de bine ca şi hindusa sau japoneza.

— Atunci e bine...! Va trebui să întreprinzi un voiaj mititel... Să zicem... in India.

— Nici nu mă gîndesc. Marea e minată, submarinele englezilor sînt pretutindeni şi, apoi, cum să intru eu, german, intr-un dominion britanic?

Luă un păhărel de saké, apoi altul de coniac şi le turnă in ceaşca cu ceai. Kriegsfeld îşi sorbea tacticos băutura în aşteptarea răspunsului. Pe figura lui nu se putea citi mare lucru. In cei nouă ani de şedere în Japonia, luase multe din apucăturile localnicilor.

— Ştii la ce m-am gîndit? răspunse intr-un tîrziu Kollemann. Dacă te-ai face preot budist. Aici, la japonezi, se eliberează cu deosebită uşurinţă diplome de acest fel. Cred că n-ai uitat de Mac Govern. Acesta a pătruns pînă la Lhassa cu o astfel de hîrtiuţă... Dacă tu...

— Nu-i vorba de hîrtii, ci de modul practic...

In acel moment gheişa care servise bătu discret în uşa chioşcului. La semnul lui Kriegsfeld, intră şi-i înmînă un plic deschis. Apoi, la fel de tăcută, plecă.

— Ce-ai acolo?

— Comunicatul operaţiilor militare. Hirose il copiază de cum se transmite la radio şi mi-l trimite ori de cîte ori sînt aci. Parcurse hîrtia, apoi, încruntîndu-se uşor, i-o întinse lui Kollemann. Mi-e teamă, Heini, că vei merge şi tu în India. Va fi mai bine...

— Ai înnebunit...

— Nu. Tu eşti nebun dacă mai rămîi. Paulus mănîncă bătaie. A fost încercuit la Stalingrad. Aşadar, plec în India.

— Eşti un porc, Günther! Führerul ştie el ce face...

— Şi eu ştiu! Sînt de acord să plec în pielea unui preot budist. Ce-am de făcut acolo?

— Ai auzit desigur de sir Jagadis Chandra Bose, nu? Vei avea grijă să coordonezi şi să îndrumi activitatea prietenilor noştri şi a adepţilor săi. Te vei stabili la Ambala. Acolo il găseşti pe Ananda Sing, omul nostru de legătură. El îţi va sta la dispoziţie cu tot ce vei avea nevoie. Şi ţin să-ţi dau un sfat prietenesc, căci te cunosc de 25 de ani. Scoate-ţi prostiile din cap!... Altfel ţi le vom scoate noi.

Pentru a doua oară, pe faţa lui Kriegsfeld flutură acelaşi zîmbet ironic. Cea de a doua călătorie în India — la aproape douăzeci de ani după aceea făcută cu Wassa — venise cam pe neaşteptate. Urma să-şi părăsească cercetările din domeniul nucleonicii, cursurile

cu inginerii japonezi, casa lui atît de elegantă şi odihnitoare. Totuşi, drumul îl atrăgea. In fața sa erau două caiete groase, legate în piele de rinocer şi pe care era proaspăt imprimat cu aur vulturul german. Acestea le va lua în primul rînd. Mulți ani se zbătuse ca să le aibă.

— Cînd urmează să plec?

— Chiar în noaptea asta... din portul Yokasuka. Să ne bem ceaiurile şi să mergem la Reverența-Sa Miyamoto Ueta. Am pregătit totul.

Se înnoptase de-a binelea cînd Kollemann şi Kriegsfeld pătrunseră pe o uşiță lăturalnică în incinta interioară a mănăstirii budiste Kong-Su. Faptul că erau aşteptați de mult o dovedea fața învinețită de frig a bonzului care le deschise uşa. Printr-un coridor lung şi întunecos pătrunseră într-o sală mare, tapisată cu mătase roşie închisă. De-abia după ce li se obişnuiseră ochii cu semiîntunericul făcliilor, îşi dădură seama că în fund, pe un mare scaun de abanos, aşezat sub o statuie uriaşă a lui Budha cel născut din lotus, se afla *goghenul* mănăstirii. *Goghenul* — adică întruchiparea şi reincarnarea lui Budha — părea că doarme. De-abia după ce Kollemann şi Kriegsfeld îl salutară, acesta le răspunse binecuvîntîndu-i în cea mai curată limbă germană, dovadă că studiase la Berlin.

După aceea, Kriegsfeld fu nevoit să se supună unor probe suficient de neplăcute — raderea rituală a capului, o abluțiune şi mai ales să se îmbrace într-o rasă făcută dintr-o țesătură țeapănă şi aspră şi să se încalțe cu o pereche de pantofi cu talpă de lemn. Numai după aceea fu adus din nou înaintea goghenului.

Stătea îngenunchiat în fața statuii lui Budha cel viu. In dreapta şi stînga i s-au aşezat cîte doi bonzi cu talgere de bronz în mîini. Dintr-o cățuie se ridica un miros înecăcios de mirodenii. Deodată sala fu umplută de un zgomot asurzitor. Bonzii loveau în tobe şi cinele, boncăluiau din buciume de aramă şi fluierau în tot soiul de fluiere, de cele mai variate game, o melodie nedefinită, care, precum şi începuse, se curmă brusc. In liniştea aşternută răsunară rar şi sacadat cuvintele sacrei consacrări:

— *O reino sirusi madeni instamasite ona!*

Tobele bătură din nou aproape un minut şi la sfîrşit se auzi corul călugărilor.

— *Om mani padme hum!*

Cu acestea Kriegsfeld devenise preot cu rang de sacrificator, cel mai umil grad în ierarhia lamaistă. După aceasta trebuia trimis la învățătură şi ascultare într-o mănăstire de mai mare importanță. De altfel aşa scria şi pe diploma pe care o primi din mîna Reverenței-Sale Miyamoto Ueta, goghenul din Yokasuka. Inarmat cu atestatul de preot, putea intra în orice lamaserie, templu sau mănăstire budistă din lume.

Ceremonia se terminase. Pe nesimțite, aşa cum şi apăruseră, călugării s-au retras, iar Kriegsfeld rămase singur în fața stareţului mănăstirii. După ce îşi făcură cîteva plecăciuni reciproce, băură o ceaşcă de ceai parfumat şi astfel ceremonia luă sfîrşit. Kriegsfeld trebuia să se retragă.

Afară, în dreptul porții prin care intrase, îl aştepta Kollemann. Foarte aproape se zăreau farurile camuflate ale unui automobil...

— Dragă Günther, îți doresc succes. Naosuke te aşteaptă la bordul vasului cu care vei pleca.

— Care Naosuke?

— Marchizul Naosuke Hatori, onorabilul dumitale asistent, actualmente locotenent în marina imperială... și care dacă nu reușește, își va face harakiri. Călătorie plăcută... și aștept vești!

*

* *

Jonca porni aproape de miezul nopții. Era un întuneric profund. Cerul era la fel de negru ca și suprafața oceanului. Valuri mici loveau în pereții ușoarei ambarcațiuni, care, plutind cu băgare de seamă, se îndrepta spre ieșirea din golful Sagami. În dimineața zilei de 15 decembrie a anului 1942 trecu prin dreptul insulei O-Sima îndreptîndu-se spre strîmtoarea Lin-So-Ten, pe care o străbătu în după-amiaza aceleiași zile.

Cu tot aspectul ei sărăcăcios, jonca era construită din cel mai solid lemn de teck, din care cu decenii și secole în urmă își făceau goeletele și brigantinele briganzii lui Raleigh și ai urmașilor săi. Printre sacii de iută plini cu alimente specific japoneze, erau ascunse în fundul calei aparate de radio-emisie și radio-recepție, pe care urmau să le folosească numai în caz de mare și absolută nevoie. Aparatura de bord, cu toate că era ștanțată cu anul 1886, era de fabricație americană recentă.

Un singur lucru îl supăra pe Kriegsfeld, și anume că trebuiau să navigheze fără motor, deci încet. Cînd iritat îi reproșă aceasta lui Naosuke, care conducea corabia, primi drept răspuns o poezioară din opt versuri care în literatura niponă poartă numele de Norito-No-Nonotza. Din cîntec reieșea că ei se aseamănă eroului popular Kokusen-Ya-Gasen, fiul zeiței Soarelui, Amaterasu-Susanoo, primul pirat japonez care atacase regatul Ning din China în cel de al VIII-lea secol al erei noastre.

— Și a cucerit regatul Ning? întrebă Kriegsfeld jumătate ironic, jumătate mirat.

— S-a luptat ca un erou și a murit acolo făcîndu-și harakiri. Dar mai înainte cucerise toate insulele din jur și înaintase pînă la Pekin. Ce vreți, avusese prea puțini ostași. Naosuke îl privea zîmbind superior.

Tocmai în acel moment timonierul îl chemă pe căpitan, așa că discuția rămase în aer. Kriegsfeld se întoarse în cabină. Se simțea prost dispus. Aproape fără voia lui se văzuse redus la o neplăcută inactivitate. Era obișnuit să muncească în laborator ore întregi, după care fie că se așeza la armoniu și cînta din Bach sau Haendel, fie că înota, trăgea la țintă sau călărea.

Regimul acesta îl practica încă din copilărie, iar muzica și sportul îi erau singurele sale amintiri plăcute din acel timp. Tatăl său, asprul profesor Horst Kriegsfeld, îi dăduse o educație spartană. Ziua lui Günther era împărțită la secundă. Programul nu trebuia să fie depășit sub nici un motiv. În afara orelor de școală, micul Kriegsfeld avea acasă profesor de scrimă și pian, iar cu tatăl său, care voia să-i formeze o cultură clasicistă, învăța sanscrita, greaca și latina. De la zece ani a fost nevoit să recite pe dinafară pasaje întregi din Ramayana nemuritorului Valmiki, din măreața Mahabharata și să învețe versete din Manava-Dharma-Sastra (legile lui Manu), din Coran și chiar din opera primului legislator al lumii, Hamurabi.

Indiferent dacă știa sau nu, micului Günther i se administra o

straşnică bătaie cotidiană, pentru a-l oţeli, după cum era obligat să inghită la fel de mecanic o ceaşcă de 350 gr de cafea cu lapte cu margarină şi marmeladă de prune. Gîndurile lui zburau însă cu totul în altă parte. Il interesau mai ales motoarele, maşinile de tot felul, şi in special matematica. De altfel, atita timp cit a trăit tatăl său, nu s-a putut opune voinţei acestuia. De-abia in 1923, cînd îşi absolvise studiile de orientalistică, odată cu moartea bătrinului, Günther s-a putut inscrie, la Göttingen, la facultatea de electromecanică. In acelaşi timp deveni şi membru al Asociaţiei „Junges Deutschland", de unde, cu un singur pas de giscă, trecu după cîţiva ani in partidul naţional-socialist.

La Göttingen se simţi atras de bătrînul profesor Karl Wassa, unul dintre pionierii atomisticei moderne germane. Legătura dintre ei o făcuse cultura clasică şi orientalistă a studentului Kriegsfeld, căci şi Wassa începuse la fel Cînd Kriegsfeld ii deveni asistent, Wassa ii destăinui că poseda acasă două caiete cu insemnări privitoare la zăcămintele de pechblenda din Congo Belgian, fosta colonie germană. Le redactase acolo prin 1910-1913. Acestea erau caietele pe care i le adusese tocmai din Belgia Heinrich Kollemann.

De fapt, foarte curînd, datorită deosebirilor de vederi politice, Günther incepuse să-şi urască maestrul, dar speranţa că va pune odată şi odată mina pe insemnări il făcuse să rămină alături de el. Ruptura dintre ei s-a produs in 1933, cînd Kriegsfeld, acum şef de lucrări, venise la facultate în uniformă de comandant al batalioanelor de asalt.

Intr-o duminică seara, după instrucţia militară, întovărăşit de cîţiva „băieţi buni", s-a dus acasă la Wassa să ia cu forţa manuscrisele. Sosise însă cu o oră prea tirziu. Bătrînul fugise in Belgia. De furie, Günther a devastat întreaga locuinţă..

Puţin timp după această ispravă, Kriegsfeld fusese numit profesor, ca numai la o lună după aceasta să părăsească Germania pentru a deveni conducătorul unui concern electrotehnic nipono-german. In ţara samurailor işi organiză viaţa pe acelaşi calapod ca şi în ţara lui.

*

* *

Acum se vedea nevoit să privească ore intregi suprafaţa nețărmurită al Mării Galbene, care se intindea inertă şi mută.

Nemulţumit de situaţia in care se afla, se trînti pe patul tare de bambu, scoase caietele dintr-un coş de paie şi începu să le răsfoiască. La primele pagini îi dădu dreptate lui Kollemann. Erau aforisme în legătură cu superioritatea raselor, in care Wassa il lua peste picior atit pe „marele" Nietzsche cit şi pe contele Gobineau. Dar iată două rînduri subliniate apăsat cu creionul roşu:

„In radium sau uranium stă puterea nemărginită de a vindeca orice boală din lume. Medicul care o va aplica se va putea asemui dumnezeirii".

Kriegsfeld lăsă să-i alunece caietul. In mintea lui aceste rînduri se transformară în toată istoria forţei umane.

„Intr-adevăr... numai că nefericitul de Wassa gindea anapoda. Nu vindecarea ne interesează pe noi, ci puterea in sine pe care ţi-o dă radiumul. Şi dacă stai şi te gindeşti la cine a avut puterea şi a încercat să se măsoare cu dumnezeirea, îţi vine să mori de rîs. Un pirat britanic, un bandit corsican, un pirat japonez şi acum un zugrav austriac". Se ridică în picioare, deschise uşa şi-l strigă pe Naosuke, care apăru curind.

— Cunoşti desigur literatura ţării dumitale, nu?
— Bineînţeles.
— Atunci spune-mi, te rog, cine este autorul acestei *takelori monagatari* *

„Tsouki ya? Aranù
Harou ya? Moukaţi no.
Harou naranou.
Onaga mi hitotsu ùa.
Mato no mi mi sité."

„Să fie luna? Nu există lună.
Oare primăvara? Nu e primăvară
Din cele mai vechi timpuri.
Numai eu singurul
Sînt cel mereu neschimbat".

— Prinţul Narihira...
— Mulţumesc, pentru asta te-am deranjat.
Şi fără să-i mai pese de figura mirată a japonezului, se culcă înapoi în pat şi scrise apăsat deasupra cuvintelor lui Wassa:
„*Cine va cuceri puterea uraniului va stăpîni şi omenirea. In consecinţă, numai un om de ştiinţă poate fi Führerul lumii*".
Cîteva clipe se lăsă purtat de visare. Să fii conducător... Să tremure omenirea la orice vorbă sau gest al tău... Să comanzi o ţară ca Germania... Sau poate... Nu! nu! Ultima idee îl făcu la început să rîdă nervos, apoi se încruntă.
Reluă răsfoirea caietului. Parcurgea filă cu filă cu un dublu sentiment faţă de fostul său profesor. Simţea totodată şi milă, şi dispreţ. In cele din urmă, cînd citi următoarele, dispreţul se schimbă în furie:
„In minele noastre, am impresia că asist la ceva similar muncilor faraonice. Robii negri nu sînt legaţi numai de lanţurile de fier ale sclaviei, ci şi de lanţul legilor imperiului german, al teroarei şi alcoolului, cel mai teribil flagel care a bîntuit vreodată Africa. Mi-e scîrbă că sînt german".
Günther răsfoi mai departe caietul cu acelaşi sentiment de revoltă pe care-l încercase la citirea celor de mai sus. Deodată tresări, iar muşchii obrazului i se încordară. Găsise în sfîrşit ideea pe care o aştepta:
„...Este interesant, scria Wassa, că în toată regiunea Katanga circulă printre negri o mulţime de legende cu privire la calităţile curative ale pechblendei. Vracii ştiu să o folosească în intervenţiile lor terapeutice, intonînd ca un descîntec leitmotivul legendei:
«*Mulonga, primul om, a furat din soare un bolovan de lumină, pe care l-a ascuns sub dealul de la N'goto.*
Mulonga a fost şi primul marabù.
Mulonga l-a vindecat de răni şi bube şi pe N'Go, şi pe Gue, şi pe Sotombwana.
Mulonga lua un grăunte din bulgărele de lumină. Lua bucăţica şi i-o punea pe rană.
Sotombwana, N'Go şi Gue se vindecau.
Bulgărele aruncă scîntei.
Oriunde sînt bulgări din soare, negrii sînt sănătoşi.
Piatra de Kumaramba (pechblendă) *este ruptă din piatra lui Mulonga.*
Piatra lui Mulonga vindecă orice boală.
Mulonga a fost primul om şi primul vraci».

---

* Unul dintre genurile poeziei japoneze. — N.A.

In toate părțile, și mai ales la Sincolobwe, circulă aceeași legendă. Faptul acesta l-am mai observat, de altfel, și în alte regiuni în care s-au făcut prospecțiuni de uranium. Populația băștinașă are în folclorul ei un basm asemănător celui de mai inainte. Este posibil ca in toate locurile de pe suprafața globului unde se întilnesc asemenea fenomene folclorice să existe surse radioactive."

Kriegsfeld închise încet caietul. Straniu și surprinzător sistem de prospectare! S-ar putea, dacă s-ar găsi in folclorul indian ceva asemănător, ca și în India... da... va trebui să răscolească munții de manuscrise. Nu se poate să nu afle ceva! Nu se poate!

*

* *

După o escală de o zi în portul taivanez Ta-Kan, jonca își schimbă direcția și porni spre golful Ton-Kin. Scopul lui Naosuke era să ajungă intr-un port oarecare de la gurile Fluviului Roșu, adică să navigheze numai în apele controlate de marina japoneză.

Günther era plictisit. Terminase de citit cele două caiete, și altceva nu vedea ce avea de făcut. Pluteau incet, aproape în derivă, pe undele puternice ale curentului tonkinez, care-i mina spre țărmul Indochinei.

Era în ziua de 31 decembrie, in ajunul Anului Nou, cînd la orizont apărură fumurile unor vase de război. Naosuke era calm. La bord nu se afla nimic compromițător. Cit despre aparatul de radio, nu avea nici o grijă, căci nu putea fi găsit decît după cercetări îndelungate și minuțioase. Călătorul de la bord nu bătea la ochi: era normal ca un bonz sau un lama cerșetor să se afle pe puntea unei nave pescărești. Il ducea de pe o insulă pe alta

Pentru orice evantualitate, Günther își verifică machiajul. In afară de culoarea căpruie a ochilor, nimic nu l-ar fi putut trăda. De aceea își stoarse în ochi cîteva picături de lămiie. Ce-i drept, aceasta-i produse citeva clipe o usturime aproape insuportabilă, în schimb culoarea pupilei luă o tentă mult mai închisă.

Starea lor de tensiune nu dură prea mult, căci, după cîteva minute de la apariția vaselor, pe linia orizontului un periscop apăru în imediata apropiere a joncei, pentru ca, aproape imediat, corpul unui submarin să iasă la suprafață. Naosuke și membrii echipajului se strînseră la un loc. Păreau inspăimintați, dar in fond erau hotăriți să nu se lase făcuți prizonieri și nici să-și piardă pasagerul. Acesta din urmă, ca un veritabil lama, stătea ghemuit pe un colac de iută și mormăia o rugăciune interminabilă.

— Hei you! se auzi vocea primului matelot apărut pe puntea submarinului. Să nu vă mișcați că vă trimitem un obuz în pîntece! Zicînd acestea se îndreptă spre micul tun de la proră, căruia îi și scoase husa.

O barcă pneumatică fu coborîtă în mare. In ea luase loc o patrulă de marinari conduși de un subofițer. Pe beretele lor se vedea scris: *„His royal majesties war fleet"*.

— Cine sînteți? se răsti plutonierul.

— Bieți pescari rătăciți.., răspunse cu glas tremurător Naosuke într-o foarte aproximativă limbă engleză.

— Și momiia aia de colo?

— Un prea sfînt lama!

— Ce caută boaita aici? Hei tu!.., răcni el spre Kriegsfeld. Hei, bibiloiule, ce cauți aci?

Kriegsfeld nu răspunse. Continua să-și mormăie melopeea. Marinarul se apropie. Il apucă de bărbie și-l privi în ochi. Apoi, luîndu-l de gulerul mantalei, il ridică cu o singură mînă.

— Cum te cheamă ?

Günther privi prefăcut spre Naosuke.

— Nu știe decît japoneza sau sanscrita... făcu acesta cu un aer de respect.

— Japoneza ? Atunci să-ți răspundă ție. Cum il cheamă ?

— Hun-khopa... răspunse Naosuke după murmurul lui Günther.

— Spune-i că merge cu noi pe vapor... Trebuie să-l cercetăm ! Vii și tu !

La aceste vorbe, doi mateloți il prinseră pe Günther de brațe ca să-l imobilizeze. Precauția lor fusese cu totul de prisos, căci falsul lama nici nu se gîndise să opună rezistență. Cu Naosuke și ceilalți membri ai echipajului a fost mai greu. Aceștia trebuiră să fie legați. In același timp, un grup de alți marinari britanici perchezițlonau jonca, dar curînd se întoarseră.

— Nimic ? întrebă aspru plutonierul.

— Doar asta ! Un marinar ii întinse un sul cu mai multe manuscrise japoneze. Ce ordonați să facem cu ei ? Ii executăm aci sau il luăm la bord ?

— Mai intîi la bord și după aceea vom vedea.

Pe submarin au fost izolați unul de celălalt. Primul interogatoriu, care consta din luarea numelor și a orașelor de baștină, le fu luat de un simplu sublocotenent. In timpul interogatoriului, Kriegsfeld se chirci intr-un colț. La toate întrebările ofițerului, răspundea monosilabic, cu fraze stereotipe, pline de citate din doctrina budistă. In colțul gurii, i se păstra in tot acest timp un suris ironic, pricinuit de nepriceperea marinarilor care nu găsiseră caietele lui Wassa la percheziție și de naivele întrebări pe care i le punea sublocotenentul.

Acesta din urmă, după toate eforturile sale, își epuiză atît dicționarul cît și repertoriul și era perfect convins de nevinovăția prizonierilor. Ca atare, se prezentă în cabina căpitanului pentru a-și da raportul.

— Cine sînt prinșii ? îl întrebă acesta de cum intrase.

— Un preot budist și cițiva pescari păcătoși din Formoza.

— Un lama vrei să spui ?

— Intocmai, domnule căpitan.

— Știi, Harris, că eu n-am mai văzut asemenea speță de oameni ? Adă-l aci să-și arate mutra !

— E prea murdar, protestă sublocotenentul.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

Ordinul căpitanului fu imediat executat. Escortat de un matelot înarmat, fu introdus Kriegsfeld. Rămase o clipă în prag, măsurîndu-l pe căpitan cu o privire scrutătoare.

— *Sayonara*... pronunță el abia mișcîndu-și buzele.

Marinarul care-l însoțea tresări mirat. *Sayonara* înseamnă în limba japoneză „la revedere" și deci nu poate fi un salut. Totuși căpitanul se ridică de la locul lui și-i făcu semn santinelei să se retragă. Cînd ușa se închise în urma acestuia, comandantul submarinului luă poziție de drepți.

— Luați loc, sir ! Vă așteptam de două zile.

— Nu face nimic... răspunse flegmatic Günther. Cel mai bun lucru ar fi acum un coniac, iar după aceasta să mi se aducă bagajele din bărcuța aia împuțită.

— Imediat !

— Un moment, fără grabă inutilă. In perna de la cap sînt două calete pe care neghiobii dumitale de mateloți nu le-au găsit. După ce mi se vor aduce bagajele, vă sfătuiesc să nu mai rămînem la suprafață. Nu sîntem la parada militară din Plymouth !

— Am înțeles, sir, dau ordinele necesare.

Căpitanul făcu stînga-mprejur și ieși grăbit închizînd ușa în urma lui. După cîteva clipe se întoarse.

— Ordinele dv. s-au executat !

Submarinul prinse să se clatine. Lua apă în depozitele speciale. Se scufunda.

— A, da ! făcu Kriegsfeld ridicîndu-se după scaunul în care se instalase confortabil. O, ce-ați făcut cu ceilalți ?

— Încă nimic. Așteptăm ordine.

— Atunci... la prima ocazie, hrană rechinilor !...

*

* *

Intr-o noapte întunecată de ianuarie, submarinul „King Charles" din flota marinei regale britanice acosta în rada micului port indian Nizampatam, aflat pe partea de sud-est a coastei, în dreptul deltei fluviului Kistna. Din barca pneumatică coborîră la chei doi ofițeri și un civil. Unul era sublocotenentul Harris, al doilea căpitanul submarinului, iar civilul era un om mărunțel, îmbrăcat elegant, cu cască colonială pe cap și care ducea în mînă o valiză scumpă de piele.

— Sper că ați călătorit comod, sir !

— Atît de comod cît se poate pe un submarin în timp de război. Acum trebuie să mă grăbesc. Trenul pleacă peste o oră. Domnule căpitan, îți mulțumesc !

Îi salutară milităreşte, şi civilul, fără să le mai întindă mîna, făcu stînga împrejur şi porni spre rada portului industrial. Aici se urcă într-o rikşa şi se pierdu în mulţime.

— Cine a fost, domnule? întrebă curios sublocotenentul Harris.

— Un ofiţer superior de la Intelligence Service! Bine că am scăpat de el! Să ne întoarcem!

După o jumătate de oră, submarinul, luînd balast, se cufundă din nou în apele Oceanului Indian.

Capitolul II

Legăturile călugăreşti ale lui Ananda Sing. O canossă himalaiană. Un lama deosebit de cult şi mare amator de manuscrise. Un amatl venit din misteriosul tărîm Fu Sang. Karl Wassa a avut dreptate. Care pe care...

Călătorii care mergeau pe linia ferată Madras-Delhi în ziua de 12 ianuarie au văzut ghemuit într-un vagon de clasa a treia un lama cu pălărie roşie. La controlul făcut, din actele sale reieşea că se numeşte Lam-Hun-Khopi, că este călugăr vagabond, provenit din mănăstirea Ralung, aflată la 115 km nord de Ambala. În decursul drumului, lama Hun-Khopi murmura versete sacre, iar cînd obosea învîrtea deasupra capului o morişcă tibetană de rugăciuni. La picioare îşi pusese două boluri de lemn, unul mic în care credincioşii îşi lăsau obolul, iar altul mai mare în care îşi strîngea mîncarea.

Lama Hun-Khopi a coborît din tren numai cînd a fost nevoit să-l schimbe. Se vedea că nu este un om obişnuit cu astfel de călătorii. În apropierea fiecărei staţii avea grijă să-l întrebe pe conductor sau pe un călător milos dacă mai are mult pînă la Ambala. Se întorcea la mănăstirea lui, unde urma să aibă loc foarte curînd o sărbătoare deosebit de importantă.

Trenul ajunse la Ambala într-o dimineaţă răcoroasă. Chiar plouase în ajun. Lama coborî ajutat de alţi călători, se înveli într-o manta de pîslă căpătată de pomană, îi binecuvîntă pe cei din jur şi porni spre centrul orăşelului, îngînîndu-şi litania. Orice nou sosit putea lesne să se orienteze în Ambala şi să ajungă în piaţa centrală chiar dacă nu mai fusese acolo niciodată. Aceasta se datora faptului că toate marile clădiri comerciale şi administrative, strînse în Victoria Square, dominau prin înălţimea lor tot oraşul.

În primul rînd, lama trecu prin poarta vechii fortificaţii clădite de colonialiştii britanici la mijlocul veacului trecut. Ambala, capitala Sirkindului, constituia atunci o cetăţuie înaintată pe liniile de fortificaţii, care controla teritoriul dintre Himalaia şi regiunea Thar. Încetul cu încetul deveni un important centru comercial pentru industria lemnului şi a iutei şi nod de cale ferată spre care duceau trei linii principale, cea de la Delhi, cea de la Simlea şi cea de la Luknow.

În partea dreaptă a Pieţei Victoria se înălţa un impozant edificiu clădit în greoiul stil elisabetan. Era banca indiană de comerţ şi industrie. În spatele ei, construit din granit cenuşiu de Himalaia, se afla locuinţa agentului pentru Sirkind, sir Ananda Sing.

Mic de statură, destul de gras, agentul bancar poseda o energie disimulată mai ales de figura sa imobilă. Din acest motiv, pentru că nu i se putea cunoaşte intenţiile, subalternii săi se şi temeau

de el. După ziua de lucru la bancă, Ananda se retrăgea în apartamentele sale, unde rămînea pînă la lăsarea nopţii. Atunci, însoţit de cîţiva prieteni, se ducea la clubul armatei, cel mai select din localitate.

În ziua aceea, un funcţionar făcuse o încurcătură cu onorarea unui cec către un mare latifundiar din regiune. Sir Ananda Sing era iritat la culme căci bogătaşul, în afară de faptul că era mare nobil, se mai bucura şi de prietenia locţiitorului guvernatorului şi al directorului general al băncii. In aceste toane fiind, valetul său îi anunţă că un lama doreşte să-i vorbească.

— Aruncă-i o piesă de patru anaşi şi dă-l afară! porunci el.

— Nu vrea, sir. Am încercat asta.

— Atunci aruncă-l pe scări.

— Nu-i nevoie, se auzi o voce străină cu timbru grav. Plec singur cînd va fi cazul.

În cadrul uşii apăruse un călugăr mărunţel, cu obrazul năpădit de o barbă scurtă şi rară. Pe trupul lui slab, atîrna o pelerină de şiac aspru, plină de praf şi scaieţi. Pe cap purta, trasă pînă peste sprîncene, o uzată pălărie roşie, specifică lamaşilor din secta nereformată.

Primul impuls al lui Sir Ananda fu să se repeadă în gîtul vizitatorului nepoftit.

— Cît vrei de pomană, ţap bătrîn?

— Prea-nobile fiu al fratelui meu, vin de la mănăstirea Ralung, răspunse acesta accentuînd pe ultimul cuvînt.

— Nu te mai zgîi aşa, marş afară! răcni Ananda, dar de data aceasta zbierătul era adresat valetului.

Cînd uşa se închise pe urmele acestuia, pe obrajii agentului bancar se schiţă un zîmbet slugarnic. Se îndreptă spre lama, care rămăsese lîngă perete, într-o atitudine de profundă smerenie. Îl pofti să ia loc. Călugărul refuză cu o energică mişcare a capului. Apoi îşi smuci pălăria de pîslă şi cu un gest prea puţin elegant îşi şterse faţa cu poala mantalei.

— Aşadar... dumneata eşti Ananda Sing... mormăi el mai mult ca pentru sine. De ce te agiţi aşa? Stai jos!... dar stai o dată! Avem doar de vorbit.

Ca şi cum el ar fi fost stăpînul, se duse şi închise batantele de trestie ale ferestrelor, apoi aprinse lumina. După aceasta, cercetă precaut fiecare colţişor de zid, ciocănindu-l uşor cu vîrful degetelor, aşa cum face un medic ftiziolog cînd consultă un bolnav.

— Cine lucrează în biroul alăturat?

— Procuristul... şi...

— Trimite-i de-aci! Camerele din jurul nostru să fie imediat golite. N-am nevoie de ochi şi urechi indiscrete.

— Da, da, imediat.

După ce Ananda se înapoie gîfîind, asudat, îl găsi pe lama cotrobăindu-i în saltarele biroului. Nu îndrăzni să se apropie, căci pe birou se afla un revolver cu ţeava îndreptată spre dînsul.

— Unde ţii hîrtiile?

— În casa de bani personală... aci n-am nimic, nimic. Dar nu vă supăraţi, sir.. adică prea sfinte.. parola!

— Eşti surd! Ralung! cîrîi vizitatorul. Apoi scoase din morişca de rugăciuni o hîrtie de o rupie tăiată meşteşugit şi cu marginile dantelate.

Ananda luă bancnota, o privi, apoi îşi schimbă deodată atitudinea. Intrarea călugărului îl prinsese oarecum pe neaşteptate.

— De unde o aveţi?

— Ascultă Ananda, ţi s-a urît cu binele. Lama îşi şterse din nou faţa asudată. Ochii săi căprui, încercănaţi, îl cercetau amenintător pe indian. Acum, te rog eu, să trecem la ordine. Răspunde la parolă!

— *Namo thasa...*

— Bun... Nu cumva ţi-e frică? îl întrebă el jucîndu-se cu pistolul. Dacă nu te porţi cum trebuie, să ştii că-ţi poţi încheia socotelile pămînteşti. Dar n-am timp de pălăvrăgeală. Ai aranjat cu lamaseria?

— Da!

— Pînă deseară să am rapoartele gata, să fie trimise de urgenţă. Aţi întîrziat cam multişor. Locul de întîlnire cu oamenii este la templul în ruine. Am nevoie de bani. Cam de 50.000 de rupii şi o casă izolată unde să pot lucra nestingherit. Acum rămîn la tine pînă la noapte. Vreau să fac o baie şi să beau ceva. Pe unde se poate ieşi nevăzut de nimeni? Să nu uit, încă ceva, nimănui nici un cuvinţel despre prezenţa mea!

Ananda ridică neputincios din umeri. Ieşire secretă nu avea. În schimb, avea prilejul să se răzbune pe inoportunul şi stingheritorul său interlocutor. În consecinţă, îşi chemă valetul:

— B rlaji, condu-l pe prea-sfintul lama la bucătărie. Stai lîngă el şi îndeplineşte-i orice dorinţă.

O furie neputincioasă se întipări de data aceasta pe faţa călugărului. De dat înapoi nu putea. De voie, de nevoie, îl urmă pe boy şi, străbătînd curtea, intră în casa răcoroasă a agentului bancar...

*
* *

Acelaşi lamă pe care l-am întîlnit în tren şi în casa agentului bancar Ananda Sing călărea în primele zile ale lunii februarie, pe un catîr, spre mănăstirea Ralung, aflată la circa 115 km de Ambala pe malul estic al rîului Satledj. După cum am văzut, numele lui era Lam-Hun-Khopi. Prezenţa lui pe aceste drumuri puţin umblate n-ar fi însemnat nimic deosebit dacă în fiecare sat în care se oprea la odihnă Hun-Khopi, după ce dădea oamenilor sacerdotala-i binecuvîntare, n-ar fi început să întrebe mai ales pe bătrîni despre legende vechi, despre pietre vindecătoare căzute din cer sau despre alte lucruri de acest fel.

Mai întreba Hun-Khopi dacă nu există cumva şi un loc în care orişicine s-ar duce îşi tămăduieşte boala. După ce asculta, dînd din cap cu răbdare şi înţelepciune, îşi aprindea un foc din bălegar uscat şi crenguţe, la care-şi fierbea un ceai cu făină de orz şi mult unt. O singură dată oamenii l-au văzut furios pe omul cel sfînt. Un credincios, care n-avea de unde să cunoască aversiunile culinare ale călugărului, venise să-i ofere nişte terci de prune. Furios peste măsură, lama îl azvîrli cu oala-n cap.

Cînd oamenii se retrăgeau respectuoşi ca să nu-l stînjenească, lama scotea din sîn un carneţel cu scoarţe tari în care-şi făcea însemnări cu litere ciudate pentru acea regiune de la poalele Himalaiei. Nimeni însă nu îndrăznise să-l privească. A privi un lama atît de sfînt în timp ce mănîncă ar fi fost, socoteau ei, un adevărat sacrilegiu.

După cîte ascultase pînă atunci, Hun-Khopi nu reușise să găsească răspuns întrebărilor sale. Mihnit, sau mai bine zis furios, poposi într-o după-amiază ploioasă în fața marii porți a mănăstirii Ralung.

Lamaseria aceasta era cocoțată pe niște stînci abrupte, aflate aproape exact în mijlocul muntelui. Este un fapt cunoscut că în Himalaia și Tibet, pe vîrfurile munților se construiau cetățui sau castele, în mijlocul muntelui — lamaseriile, iar la poalele lui — satele sau orașele.

Ralung, o mănăstire veche de aproape șase sute de ani, este clădită astfel încît între spatele chiliilor și panta muntelui să nu rămînă decît un spațiu atît de mic încît un om abia să-l poată străbate cu mare greutate. Zidurile ei, construite din bolovani, se ridică mărețe și sobre ca ale vechilor cetățui europene din evul mediu. Deasupra conglomeratului de edificii, se înalță turla templului, situat în centrul geometric al curții dreptunghiulare. În jurul incintei principale, se află nenumăratele locuințe ale călugărilor, cancelaria mănăstirii și grajdurile populate de vaci moscate sau zebu. De la aceste animale, călugării foloseau numai untul, căci laptele sau carnea de vită erau socotite alimente spurcate. Mirosul puternic de unt rînced fu primul lucru care atrase atenția cucernicului călător. Într-adevăr, se păstrau în magaziile mănăstirii blocuri de unt vechi de 40—50 de ani, delicatesă nemaipomenită și care era servită numai oaspeților de seamă și la ocazii cu totul în afară de comun.

Lam-Hun-Khopi cercetă cu privirea clădirile și după aceea se îndreptă spre poarta din mijloc. În tăblia cea mare era practicată o ușiță făcută dintr-o singură blană de stejar, lată de aproape un metru. Încercă să o deschidă, dar portița era bine închisă pe dinăuntru. Deasupra era agățat un ciocan cu care noul venit bătu puternic. Poarta fiind veche, sunetul căpătă prin rezonanță calitatea unui vaiet prelung care se multiplica, din cauza ecoului, într-un muget de fiară.

Pînă să i se deschidă, lama Hun-Khopi a trebuit să aștepte mult timp în bătaia ploii. Primirea făcută a fost deosebit și neașteptat de brutală. De astă dată, însă, ciudatul nostru lama nu s-a mai putut comporta ca în biroul bancherului de la Ambala, ci a urmat plin de smerenie pe călugărul care-i deschise.

Ca și împăratul Germaniei Henric al IV-lea, care a așteptat la Canossa în frig și zăpadă să fie primit de Papă, Hun-Khopi a stat la ușa stareţului timp de o săptămînă întreagă. La vederea diplomei, Kampo-Ghelung-ul Djailar se încruntă și-l privi supărat pe vizitator, în care vedea un intrus și un neofit fără valoare.

Hun-Khopi își plecă smerit privirea și-i întinse stareţului o a doua hîrtie, scrisă cu caractere hinduse. De data aceasta, obrazul buhăit al Kampo-Ghelung-ului se destinse și în ochii îngropați în grăsime licări o flăcăruie de veselie.

— De ce n-ați spus de la început, mister Hun? i se adresă el într-o limbă engleză îngrozitor de stîlcită.

— N-ar fi fost prudent... De altfel, dumneata, Djailar, dacă nu mă înșel, cunoști mai bine treburile. Ești de aproape patruzeci de ani în meserie...

— O, nu, nu... eu dau numai ajutor pe cît mă țin puterile și mintea. Așa m-a învățat și fratele Siegfried, care a fost schimnic

pînă acum cîţiva ani, cind a murit! Acum o să ne îndrumi dumneata, frate Hun...

Ar fi inutil să vă spunem că lama Hun-Khopi nu era altcineva decît Günther Kriegsfeld, căci, de bunăseamă, cititorii noştri l-au identificat de mult.

*

* *

Pentru început, cîteva zile Kriegsfeld a lucrat laolaltă cu ceilalţi călugări la modelarea în unt sărat a unor figurine. Aceasta numai dimineaţa. După-amiaza scotocea biblioteca mănăstirii bogată în cărţi şi manuscrise vechi, care ar fi format fericirea a generaţii întregi de filologi şi istorici Nu trecură nici zece zile de la venirea lui la lamaserie, cînd îi parveni un bileţel din partea lui Ananda Sing.

„Păzeşte-te de Lam-Gopal!"

Hun-Khopi ridică din umeri. Nu-i era teamă. Ananda ăsta se sperie prea uşor. În orice caz nu strică să ia toate măsurile de cuviinţă pentru a-l descoperi şi a-l lichida la timp pe acest Gopal.

Aproape că şi uitase de misiva primită de la agentul din Ambala, cînd într-o zi, îndreptîndu-se spre chilia stareţului, surprinse o discuţie. Pe sală era întuneric şi pustiu. Pentru un lama e desigur ruşinos să tragă cu urechea la uşi. Dar întrucît putea fi vorba de ceva important, Hun-Khopi îşi lipi urechea de tăblie.

Înăuntru se afla Djailar, Kampo-Ghelung-ul mănăstirii, şi un lama înalt şi slab, cu părul castaniu şi ochii stranii. Era ceacir, adică avea un ochi negru şi altul verde. Cei doi sfinţi călugări ţineau în mînă şi numărau cîteva păcătoase de hîrtii albastre pe care era imprimat capul lui George Washington. Acest amănunt însă nu-l putea observa Kriegsfeld.

— Sînt mulţumit, frate Gopal, că-ţi pot fi de folos, îngîna Djailar, numărînd hîrtiile. Nu cred, însă, că avem de-a face cu un om mai important. Ştiu doar atît: că-i în căutarea unei hîrţoage şi despre altceva...

— Nu ţi-a spus despre ce hîrţoage este vorba?

— Nu, dar îl pot întreba.

— Aştept atunci să-mi dai răspunsul mîine.

La aceste din urmă cuvinte, se auziră cîteva bătăi sfioase în uşă. Cu o rapiditate demnă de orişice prestidigitator, cei doi băgară hîrtiile în buzunarele adînci ale raselor călugăreşti.

— Se poate, prea sfinte? răsună de afară vocea lamei Hun-Khopi.

Djailar îl privi întrebător pe Gopal. Acesta făcu un gest de încuviinţare şi se retrase într-un colţ întunecos.

— Intră, fiule!

Kriegsfeld deschise uşa încet şi intră în vîrful picioarelor. În dreptul mesei din mijlocul camerei, se opri cu privirea plecată smerit. De fapt, încerca să vadă dacă nu se află cumva în încăpere vreo hîrtiuţă sau un alt obiect care să-i dea un indiciu cît de mic despre identitatea lui Gopal. Din nefericire, nu găsi nimic.

— Ce doreşte fratele meu Hun-Khopi?

— Aş vrea ca orele de meditaţie să mi le petrec în pavilionul din pădure, răspunse acesta cu o voce demnă de orice cuvios. De aceasta am zădărnicit rugăciunea prea-sfîntului Kampo-Ghelung al lamaseriei Ralung.

— Se poate. Văzind că lama Hun-Khopi dorește să se retragă, Djailar ii făcu semn să se apropie. Am auzit că fratele meu se interesează de străvechile noastre cărți sfinte. Ce cărți a găsit fratele meu?

— Despre cei 40.000 de bikshu care au propovăduit sfînta noastră credință in China cea păgînă.

— Și ce cărți mai vrea să găsească fratele meu?

— Despre viața celor cinci bikshu care au venit din țara Tin-Ai și au mers de au potolit spiritele apelor. Acum ingăduiți-mi să mă retrag.

Fără să mai aștepte încuviințarea, lama Hun-Khopi ieși, parcă plutind, din incăpere. Gopal și Djailar aruncară pe urma lui niște priviri cu care, dacă ar fi putut, l-ar fi ucis.

Afară, Kriegsfeld rămase puțin in apropierea ușii. Acum il cunoștea pe Gopal și rămînea doar un singur lucru de făcut: să afle cine-l pusese pe urmele lui.

*

* *

Nu se luminase bine de ziuă, cînd Kriegsfeld ieși din biblioteca lamaseriei ducind cu el o bucată de hirtie groasă, de o fabricație necunoscută. Părea o țesătură de fibre acoperită cu un strat de calciu. Textul nu avea nici o importanță. Era o rugăciune banală, așa cum se găseau cu zecile de mii împrăștiate prin lamaseriile Indiei și ale Tibetului. Cercetarea comparativă a hirtiei nu-i dădu nici un rezultat. După multe dibuieli, un bătrin lama ii spuse ironic:

— E pergament din Fu Sang...

— Din Fu Sang?

— Da... așa cum este și cel din mănăstirea Matrakonda.

Despre Fu Sang parcă mai citise el. După citeva zile de frămîntare, își aminti de lucrarea savantului francez De Guignes, care publicase în 1757 un interesant studiu despre cartea Fu Sang, bazat pe un manuscris al călugărului chinez Hvui Șin. De Guignes a dedus in lucrarea sa, apărută în al 28-lea volum din memoriile Academiei Franceze, că Fu Sang nu este altceva decît Mexico, iar autorul descrierii, călugărul chinez, ar fi fost unul dintre primii descoperitori ai Americii, de dinaintea lui Columb. Firește că Kriegsfeld nu se mulțumise numai cu atit, ci il puse pe Ananda Sing să-i procure o serie de cărți, printre care studiile lui Leland și Hervey de Saint-Denys cu privire la Fu Sang. Acum era lămurit.

In mina sa se afla un așa-zis *amatl*, adică hîrtie mayașă făcută din fibră de *maguey* (*agave americana*). Cercetările ulterioare urmau să completeze ipotezele. Un singur lucru il făcuse să cerceteze amănunțit amatl-ul. Pe verso, erau două rinduri șterse de vreme. Din toate aceste cuvinte scrise in limba tibetană, putu descifra doar atit: „*piatr... soar...*" Indiciul era prea neinsemnat. Acum nu mai avea altceva de făcut decit să se ducă in lamaseria Matrakonda, unde, după vorbele bătrinului lama, se aflau celelalte documente. Plecarea sa inopinată ar fi putut să bată la ochi. De aceea, a fost nevoit să mai aștepte incă o lună pînă la data la care urma să aibă loc la Matrakonda o sărbătoare importantă. In acest timp, Ananda Sing trebuia să aranjeze lucrurile de așa manieră incit prezența lui acolo să nu pară neobișnuită. Pînă atunci își concentra toată activitatea in orele de după-amiază, cind se intilnea cu diverși agenți de legătură in pavilionul din pădure. Cu toate precauțiile sale, Kriegsfeld

n-a putut să se apere însă de ochii bănuitori ai acelui lama pe care l-am cunoscut sub numele de Gopal. Acesta stătea ceasuri întregi ascuns între tufişuri şi pindea.

Primul prilej de a discuta făţiş s-a ivit in ziua plecării lui Kriegsfeld la mănăstirea Matrakonda, căci Djailar i-l impusese pe Gopal ca tovarăş de drum. Călătoria au făcut-o împreună, călare pe catiri, iar discuţia lor nu s-a abătut nici o clipă de la făgaşul teologiei. Fiecare încerca să-l iscodească pe celălalt prin curse abile. Se luptau cu vorbe spuse pe o muche de cuţit, fără ca vreunul să încrázneascā să ia atitudine directă de atac. Kriegsfeld nu era dispus să întreprindă nici un fel de acţiune înainte de ar fi avut celălalt manuscris în mînă. Singur Gopal încerca să-l zădărască, pentru ca astfel să poată găsi un punct de reper cît de neînsemnat.

Ajunşi după o călătorie de cîteva ore la lamaserie, se pierdură amîndoi în masa compactă de călugări şi preoţi budişti care se îngrămădeau in curte. Profitind de acest prilej, Kriegsfeld reuşi să se despartă de nedoritul său tovarăş şi să pătrundă neobservat în depozitul de cărţi şi manuscrise. Bătrînul lama care se afla acolo ca îngrijitor fu cucerit de nemaipomenita cucernicie a călugărului, şi, cum ceea ce îi ceruse acesta îi era destul de cunoscut, Kriegsfeld căpătă un manuscris alcătuit din aproape douăzeci de pagini. Günther privea ajurit la colile de amatl acoperite cu hieroglife. Studiul codicelui trebuia să-i răpească multă vreme, pentru că nu l-ar fi încredinţat nimănui pentru nimic în lume. Urmat, ca de o umbră, de Gopal, se întoarse la Ralung chiar a doua zi, renunţind să mai participe la restul sărbătorii.

Timp de două luni a stat Hun Khopi de a descifrat hieroglifă cu hieroglifă, avind alături lexiconul lui Ixtlixochitl, Codexul Montesinos, dicţionarul lui Lares şi gramatica lui Lucien de Rosny, cărţi pe care i le-a procurat Ananda din bibliotecile de la Bombay, Calcutta şi Delhi. Încetul cu încetul, a reuşit să restabilească sensul hieroglifelor. Textul era scris in limba otomi, limbă vorbită şi astăzi de o mare parte din populaţia indigenă a Mexicului, şi care, in multe privinţe, este asemănătoare cu chineza, dar mai ales cu tibetana.

Chiar din prima pagină descifrată, găsi confirmarea celor scrise de Karl Wassa. Era povestirea unui cacic făcută în jurul anului 458 al erei noastre. El afirma că, după ce fusese primit în rîndul călugărilor cerşetori budişti, a vindecat în templul lui Balam-Agap mulţi bolnavi cu răni vechi sau tumori, folosind o piatră sfîntă. Templul se afla pe malul de nord al lacului Tzintzanhukil din regatul Cicimec (lac denumit astăzi : Yquiran).

Rezultatul nu lăsa nici o urmă de îndoială. Cuvintele lui Wassa îşi găsiseră încă o dată confirmarea. Acum urma să trimită cărţile înapoi la Ambala, iar el împreună cu un agent să se facă nevăzut din lamaserie ducînd cele două preţioase manuscrise.

Aproape că-şi terminase toate pregătirile, cînd in chilia lui apăru Lam Gopal.

— Am auzit că ne părăseşti, iubite frate.

— Urechile fratelui meu prind mai degrabă foşnetul frunzelor decît cuvintele adevărului, rosti sentenţios Kriegsfeld.

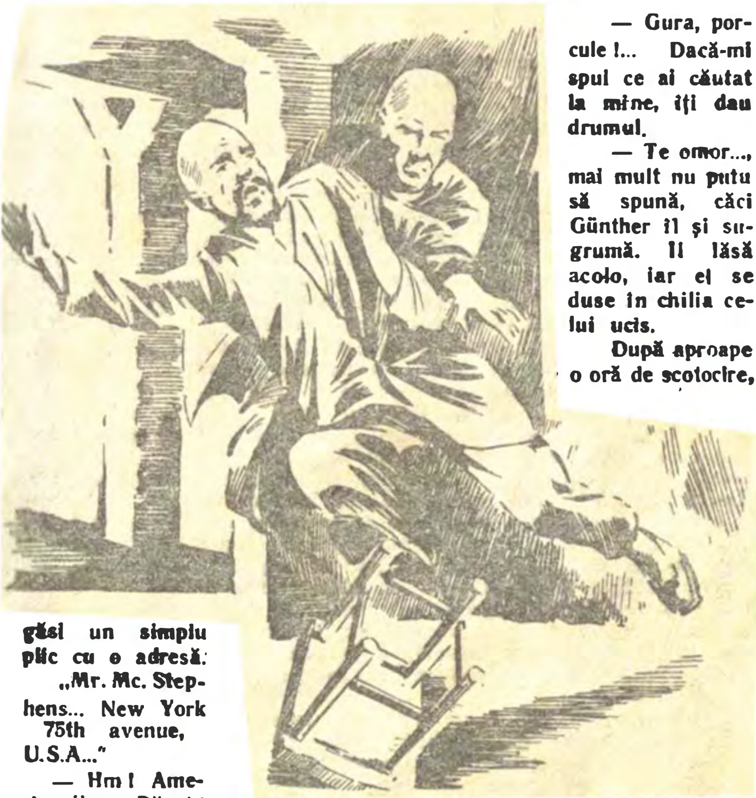
— Cred însă, după cele ce văd, că ştiu ce spun, răspunse deodată Gopal in limba engleză. Vreau să văd manuscrisul după care ai alergat atîta.

— Nu înţeleg ce doreşti, continuă Kriegsfeld in limba hindusă.

— Atunci, la o parte!

Zicînd acestea, Gopal aținti spre Kriegsfeld gura neagră a unui pistol. Văzînd că acesta nu se mişcă, Lam Gopal înaintă. De fapt, înaintarea l-a costat și viața. Kriegsfeld poseda la perfecție jiu-jitsul și cu un salt de adevărat acrobat reuși într-o clipă să-și dezarmeze adversarul și să-l lege fedeleș.

— Neamț blestemat!...

— Gura, porcule!... Dacă-mi spui ce ai căutat la mine, îți dau drumul.

— Te omor..., mai mult nu putu să spună, căci Günther îl și sugrumă. Il lăsă acolo, iar el se duse în chilia celui ucis.

După aproape o oră de scotocire, găsi un simplu plic cu o adresă: „Mr. Mc. Stephens... New York 75th avenue, U.S.A..."

— Hm! Americanii. Păcat! Dacă știam mai dinainte, ne-am fi înțeles cu siguranță, mormăi Kriegsfeld. Eu credeam că-i vreun roșu. Acum a crăpat. Ce să-i fac?

*

* *

In zorii zilei, cînd clopotele anunțau rugăciunea de dimineață, călugării văzură surprinși că doi dintre frații lor lipseau, iar ușa chiliei lui Djailar era încuiată. Pe unul, lamașii l-au găsit spînzurat și recunoscură în el pe Lam Gopal, iar pe Djailar îl găsiră cu capul sfărîmat. Al treilea dispăruse fără urme. Acesta era lama Hun-Khopi.

Unde mr. Borrowth se simte irezistibil atras de stafia dărîmăturii. Contractul dintre un yankeu şi patru gauchos. Şamanul Tezozomah. Cum a aflat Borrowth despre Karl Wassa. Împuşcături în noapte. Glyn Borrowth porneşte la atac.

In timpul ultimelor evenimente ale povestirii noastre, în altă parte a lumii, în portul mexican Mazatlan, aflat pe ţărmul Pacificului, debarcă de pe un mic vas comercial un om între două vîrste, cu figura energică şi hotărîtă. Cu tot părul alb, care-i acoperea capul ca o coamă, statura sa atletică te făcea să-ţi dai seama că este cu mult mai tînăr decît pare.

Străinul se instală într-un hotel de mîna a doua şi în registru semnă: Glyn Borrowth, inginer. Chiar din prima zi, începu să fie vizitat de tot felul de oameni, dar mai ales de indigeni, lucru care miră foarte mult pe colocatari şi pe proprietarul hotelului. In vremea în care rămînea singur, Borrowth se ocupa de compararea unor vechi documente precolumbiene cu Codexul Montesinos şi Codexul Xolotl. In acest din urmă manuscris este vorba de istoria cicimecilor, o veche populaţie din centrul Mexicului, şi cuprinde o povestire care pînă atunci nu fusese descifrată, anume legenda oraşului Almoyahuakan (locul unde apa curge în cercuri).

Această operaţie îi lua cel puţin cinci ceasuri pe zi. După ce reuşea să descifreze cîteva hieroglife, compara rezultatul cu nişte notiţe pe care le adusese cu el Toate acestea fuseseră văzute de oamenii de serviciu din hotel şi acum Borrowth era socotit drept un american scrîntit care aleargă după tot felul de fleacuri.

Intr-o seară, după ce-şi termină treburile, mr. Borrowth coborî în localul care se afla la parterul hotelului. Era plictisit pentru că tot ceea ce încercase pînă atunci nu-i dăduse nici un rezultat. Acrit de nereuşită, se aşeză într-un colţ îndepărtat al locandei, unde putea să-şi bea liniştit paharul cu whisky. La o masă din apropiere, stăteau patru gauchos, îmbrăcaţi în costumele lor caracteristice. Vorbeau zgomotos, îşi întăreau replicile prin lovituri de pumn, care făceau să zăngănească paharele şi, în general, păreau deosebit de veseli şi încîntaţi.

In toiul discuţiei, unul dintre ei scoase din buzunar un pumn de plăcuţe de aur cu înflorituri deosebit de frumoase. Se vedea că făcuseră parte dintr-un vas şi că actualul lor proprietar le tăiase pentru a-şi uşura transportul

— De unde le ai Pancho, iubitule!

— Din valea Tallantzinco... de sub dărîmături.

La urechile lui Borrowth ajunseră cuvintele celor doi, fapt care-l determină să-şi tragă scaunul mai aproape şi să fie mai atent.

— Sînt multe?

— Berechet, răspunse cel numit Pancho. Dar să vezi dracie Cît timp am scormonit pămîntul ăla afurisit, m-am ales cu o durere de cap cum n-am mai pomenit

— Or fi duhuri...

— Se poate.. şi eu cred... Şi încă ceva... Ştiţi rana mea aia veche de la umăr, nu? S-a vindecat.

— Nu mai spune! Hotărît, sînt duhuri. O fi stafia dărîmăturii.
— Mă scuzaţi că mă amestec, se auzi deodată glasul lui Borrowth, care înainta spre masa celor patru. Sînt multe dărîmături acolo unde ai fost dumneata?
Patru perechi de ochi îl aţintiră şi patru mîini se îndreptară ameninţător spre pistoalele agăţate la cingătoare. Cei patru se priviră întrebîndu-se din ochi ce atitudine să ia faţă de intrus.

— Nu vă supăraţi, continuă Borrowth nestingherit, vorbeaţi de aur... asta nu mă interesează de fel... puteţi să vi-l luaţi dv., dărîmăturile, da. Eu sînt inginer, şi în timpul meu liber mă ocup cu arheologia. Or, acum sînt în vacanţă... aş dori să fac o periegheză...
— O... o, ce?
— O periegheză, adică o cercetare, un sondaj la faţa locului.
— Singur? întrebă ameninţător cel care arătase aurul.
— O nu... dacă doriţi să mă însoţiţi... sînt pasionat după cultura materială precolumbiană...
— Pre...! Domnule, noi nu glumim. Pe legea mea, dacă eu, Oliva Fuentes, nu vă sucesc gîtul!
Gauchoul, care era un adevărat uriaş, se ridică în picioare, cît era de lung, şi înaintă urmat de ceilalţi trei.
Pancho, cel cu aurul, îşi trase sambrero-ul pe sprîncene şi puse mîna pe pistol. Discuţia părea a lua o întorsătură, dacă nu gravă, totuşi destul de neplăcută. Numai Borrowth continua să fie calm ca şi cum injuria de mai înainte nu-i fusese adresată lui, ci altcuiva. Fără să se intimideze cîtuşi de puţin, înaintă şi el, trase un scaun lîngă masa celor patru gauchos şi se instală comod. Îşi adusese

chiar şi sticla cu whisky pe care acum o golea în paharele interlocutorilor săi.

— Locul de care vorbeaţi nu-mi este cunoscut. Ar fi interesant dacă am putea să ajungem chiar pînă la straturile paleolitice sau chiar mai jos...

— Vă bateţi joc de noi ? întrebă Oliva încruntîndu-se.

— Vorbesc foarte serios. Aş vrea să ştiu ce populaţie a trecut prin locurile de care vorbiţi, ştiţi, este vorba de migraţia popoarelor nordice spre tropic...

— Hotărît că... Dar pentru numele lui dumnezeu, ce doreşti, senor ?

— V-am spus că vreau să cercetez ruinele. In valea de care vorbiţi, nu s-au mai făcut investigaţii. Aurul nu mă interesează, puteţi fi sigur.

Cei patru se priviră întrebători unul pe celălalt, pentru ca apoi să-şi aţintească privirile aiurite din nou asupra lui Borrowth. Nervoşi, îşi mîngîiau foarte duios plăselele pistoalelor, gata să le scoată din tocuri.

— Ai avut mîncărime de limbă, Pancho... dar dacă domnul ne dovedeşte că e dispus să ne dea o cauţiune... făcu Oliva Fuentes.

— De acord...

— Ştiţi să călăriţi ?

— Dacă e cal blînd, puţin...

— Acolo nu putem merge decît călare. Limba otomilor o cunoaşteţi ?

— Limba otomilor ?

— Da.

— Am auzit de ea.

— Ne garantaţi să nu mai vorbiţi cu nimeni despre asta ?

Toate aceste întrebări fuseseră puse de Pancho pe un ton foarte puţin prietenos.

— Aceeaşi garanţie o cer şi eu de la voi, replică pe un ton asemănător Borrowth. Mergeţi toţi patru ?

— Toţi.

— Bine ! Veniţi mîine la zece dimineaţa la mine ca să stăm de vorbă pe-ndelete. Hei, chelner ! strigă el, dă băieţilor să bea şi trece totul pe socoteala mea.

După ce ciocniră primele pahare, Borrowth îl întrebă din nou pe Pancho despre locul cu pricina, dar mai ales despre durerile de cap şi de miraculoasa vindecare. Părînd satisfăcut de cele auzite, se ridică şi le întinse mîna :

— Mă numesc Glyn Borrowth... şi mă găsiţi la numărul 22. Zicînd acestea, le întoarse spatele şi se urcă în apartamentul său.

(Continuare în numărul 9)

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN"

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa: București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și Tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

1 leu